

„Érték a gondolat, mely fényt gyűjt ott, ahol sötétség uralkodik.”
HerMann

Kedves Olvasó! Kedves Alkotó!

Tavasza van. Újjászületik a természet. De vajon mi, emberek újjászületünk e testben és lélekben? „A változás örök”, tartja a mondás, és ezt mi sem bizonyítja jobban, mint a világunk, melyben folyamatosak a változások. Igaz, a negatív változások is. Ám az idő végtelen, és a „lerombolt” természet egyszer újjászületik. És mi, halandó emberek, a pusztítás helyett építünk inkább egy szebb, békésebb világot! Ehhez nyújt lelki, szellemi műnációt az Alkotó Irodalmi Kulturális Folyóirat. Lapozzuk fel, és az alkotásokon keresztül járjunk be eget és földet! Szülessünk újjá a természettel, legyünk jobbak a szeretet által, teremtsünk békét önmagunkban. A szkeptikus érdeklődők most bizonyára legyintenek: ugyan, ezek csak közhelyek. Pedig nem azok. Éppen ezért arra biztatok mindenkit, csodálja meg e lapban a képzőművészeti, és kézműves alkotásokat, olvassa el a verseket, történeteket, meséket, gyarapítsa tudását, fejtsse

meg a keresztretjvényt, ismerjen meg csodás embereket, fedezze fel az alkotásokban rejlő értékeket. De mi is az érték? Szabó Ferenc költő így fogalmazta ezt meg: „Minden érték, amit az ember szeretettel, szívvel-lélekkel alkot és Önmagából másoknak Önzetlenül ad.”

Mi változik meg ettől? Hiszem, hogy mi magunk változunk meg, és akkor valóban újjászületünk a természettel, jobbak leszünk a szeretet által, és békét teremtünk. Békét önmagunkban, békét a világunkban.

Élménydús, értékes, meghitt időtöltést kívánok az Alkotó folyóirat olvasóinak!

Hermann Marika
meseíró, Krúdy bronzérmes költő
Gyóni Géza Irodalmi Kör
www.dabik.hu

Imre Anna: Megújulás

Turányi Terézia: Csörgő patak

Schafner Ágnes gondolata:
 „Csak az ember tud másokat felmelegíteni,
 akiben eleve megvan a szeretet melege.”

Kanizsa József: Érted élek

Ó, Jézus Krisztus sugárzó
 fejed fölött töviskorona
 szádból nem hangzik el jajszó
 kereszt alatt törik a borda...

S te viszed mindnyájunk terhét
 vérgyöngyözik homlokodon
 közömbösök tekintetét
 érzed torzuló arcodon...

Megváltó Jézus Krisztusunk
 most értem meg szenvedésed
 Szívemben megtisztulásunk
 vére lüktet. Érted élek.

Hermann Marika: Álmodj velem

Álmodj velem szép kedvesem,
 Álmodj velem szerelmesen.
 Álmodjunk dalt kacagót,
 Rózsát, mely ont illatot!

Álmodjunk hús patakot,
 Kristály vizút, csobogót,
 Partján fákat, ligetet,
 Zöldbe öltözött hegyet!

Álmodjunk szép madarat,
 Csodát zengő madárdalt.
 Álmodjuk, hogy az álmunk,
 Még a síron túl is tart!

Dr. Török György:
Biztatás, bizakodás

(Dalszöveg)

Kinyílt az első hóvirág,
Köszönt reánk egy új világ!
Mikor a napnak fénye ránk ragyog,
Tudjuk, a télnek vége már.

A rétek bűvös illatát,
Madarak zengő, víg dalát
Repíti szerte-szét a lenge szél,
Hisz' véget ért a tél.

Simul a ránc a homlokon,
Mosoly segít a gondokon.

Az élet újra visszatér,
Gond nélkül arcod hozzám ér.
Amikor átölel majd két karom,
Úgy érzem újra álmodom.

Iochom Zsolt:
Tavaszi vallomás

tavasza
ébredt
lelkem

zeng, zszibong
bennem egy
ismerős érzés

szóvirágok nyílnak rétemen
repülni tudnék feléd
angyalok szárnyán suhanok

nevedet suttogom ajkamba harapva
– bárcsak itt lennél velem
hadd lássam mosolygós szemed

mesélnék neked szépet és igazat
lásd, érezd, álmod váltsd valóra:
megmutatnám, hogy elhidd, ha mondom

Szép a világ, gyönyörű a világ
és nincs hiba, nincs hiba benne!

N. Sebestyén Katalin: Dimenziókapuk

Orosz Margit: Tavaszváró szonett

Nem jött még ilyen nehezen tavasz,
Lelkünk lombja, sóvárgó virága
hajlik napfény után áhítózva,
de bujkál előlünk a zöld vigasz.

Kormos égen füst-felhők úsznak át,
Halk sóhajukat szinte hallani,
szép, fehér, bodros hajukat rázzák,
próbálják a napot csalogatni.

Nem hallom kedves hangod zenéjét,
nem hallom a gyöngyös kacajodat,
de vigasz lapul meg szíved alatt:

eljön a fény, hozza üzenetét,
megüli bízó ajkad szegletét,
dúdolja aranyló himnuszodat.

Fu Jen-Li : Csillaggá válni

Nappali fénye ontja sugarát
 lelkem megnyugvására.
 Szentjánosbogár lámpása bókol néki
 gyöngyvirágoktól övezett otthonában.
 Vadrózsa, szirma bársonyát tőle kapja,
 gyermekek tiszta álmát ő varázsolja.
 Szívem keserű bánatát ő vigasztalja.
 Szárnyak nélkül szállok hozzá,
 sugarában válni csillaggá.

Szedő Tibor: Kikelet szoknyája

Kikelet ruháját szövö a lét,
 fűtenger hullámszik a szélben.
 Új élet boltíves kapuját fonja a képzelet,
 táj ajkán kiszakad lélegzete.
 Szivárvány zászlaja leng eső után,
 napok gyűlnek az év dézsájában.

Rügy pattanásai az ágakon,
 kikelet szoknyája a mezőn.
 Emlékeket pislog a perc,
 kiforgatja üres zsebeit a jelen.
 Kéregre nőtt moha nadrágja,
 finomítja hangját a Kikelet.

Tilingerné Gerlei Ilona: Tavaszköszöntő

Mély álmából ébred a természet,
 virág-ruhát öltenek a fák.
 Az erdőben üget az őzike,
 reá süt a nap aranyló fénye.
 Szelek szárnyán érkezik a kikelet,
 bárányfelhők tükröződnek a tó vizében.
 Lassan a gólyák is hazatérnek,
 s csivitelnek fészük mélyén
 a villásfarkú fecskék.
 Fenn az azúrkék égen,
 ragyogó napsütésben
 egy pacsirta szálldogál
 és énekével a tavaszt köszönti már.

Kis Ferencné Elő Mária: Csirió

Élek, mert élni kell,
 Élek, mert élni jó.
 Élek, mert azt mondja
 Fönn a fán a rigó:
 Csirió – csirió!

Élek, mert élni szép!
 Süt a nap, ragyogjon!
 Élek, mert azt mondja
 Kertben is a rigó:
 Csirió – csirió!

Zápor jön, csudajó.
 Eső hull, s az a jó,
 Hogy a tócsa pancsoló,
 Fürdővé változó.
 Csirió – csirió!

Élek, mert élni szép,
 Élek, mert élni jó.
 Csodaszép napsütés,
 Rigófütty, madárszó!
 Csirió – csirió!

Nagy-Kóré Mária: Zöldellő természet

Pánti Anna: Gondolat... csillagos égbolt alatt

Csillagos éjjelem palástja
 álmunkat vigyázva
 várja, hogy Ránk boruljon.
 Rügyekben szundító kikelet,
 virágot álmodó igézet
 várja, hogy bőrünkhöz simuljon!
 Tavaszi hóvirág szőnyegben,
 madárdalban és rügyekben
 szívemet újulni látod...
 Mosolyom megtalálod!

N. Sebestyén Katalin: Ibolyák

Hajnali harmatos ébredéskor
száll a lelkem, s elmerülök a
rózsaszínbe olvadó messzeségbe.
Oly tüneményes, varázslatos
e ragyogás, az égbolton újra
feldereng a Napgolyó, de
a hajnali derengés felhők mögé bújt.
Téli álmából ébredő hűvös tavasz
kikelet szülötte orcájának bársonyos
hamva, könnyeit a hideg föld felitatja.
Erdő, mező, kertek illatos éke,
kékbársonyos csodás szirma,
varázslatos parfüm az illata.
Hajnali szél felém fújta,
szerényen kikukucskálnak
a száraz fűszálak mögül,
s a bársonyos kis ibolyácskák
szirmaikon a kikeletet hordozzák.

Csipkerózsa: Petúnia

Mint gombocskák zöld kabáton,
Bordó virág levélágyon,
Lelket simít a látványuk,
Díszíteni leghőbb vágyuk.

Kedvelik a nap melegét,
Mint a méhek nektár ízét,
Sorba döngik fodros kelyhük,
Édes nedűn derül kedvük.

Ágacskákon szétszoródva,
Libben a sok pille szoknya,
Varázslatos teraszunkról
Reggelente madárdal szól.

Dalos bordó petúnia,
Szépsége a varázs útja,
Késő őszig virágözön,
Ablakomban nyíló öröm.

Cserna Ferenc: Ibolya

Ibolya, ibolya, szerény kis ibolya,
Szerény kis ibolya, szelíd az illata.
Csendesen megpihensz a bokrok tövében,
Mégis a legszebb vagy erdő sűrűjében.

Tavaszköszöntőként kikeletet jelzed,
Hó olvadásakor üdítet a lelket,
Különös színt adott a teremtet neked,
Szivárvány legalsó szegélyét színezed.

Csokorba kötöttem néhány szál ibolyát,
Illatuk belengi kedvesem szobáját,
Szomorú vége lett szegény virágoknak,
Mivel száruk szakadt, csendben elhervadtak.

Azóta nem tépek ibolyát tövéről,
Ott van legjobb helye, hol kikelt a földből,
Ibolya-kékben virit a berek partja,
Jövő tavaszra is vár ránk az ibolya.

Fekete Edit: Tavasz

Fehér, fodros, táncoló báránnyfelhők
Madarak hangosan, vidáman csicsergők
Vidáman hancúrozó napsugarak
Erdők tavasz illatúak, virágpompásak.

A tél búcsúzni készül
Fehér leplét magára kanyarítja
Utoljára még egy fuvintéssel
Az utakat búcsúzóul felkavarja.

Új élet indul, tavasz kezdődik
A természet színes pompával készülődik
A fehér paplan alatti szunyókálást
A kirobbanó friss erő veszi át.

Tiszta gondolatok, friss érzelmek
Gyönyörű első szerelmek
Séták a parkokban az éledező fák alatt
Illatittasan ábrándozni, átengedni magad.

Hóvirágot keresni az erdők ölén.
Futni a tavaszi széllel a mezők mentén
A tócsákban meglesni magad
Elengedni a friss széllel minden gondodat.

Készülni az új évszakra, a változásra
Lélekben felkészülni a feltámadásra!
Ünneplő szép ruhát ölteni.
Megtisztulva a Húsvétra készülni.

**Czibere Anita:
Virágvasárnap**

Virágnak vasárnapján
Nyíló leggyönyörűbb rózsza,
Mely az Élet kelyhét
Magában hordozza.

Érettünk nyílott,
Érettünk virágzik,
Aranyló Fénye
Miránk sugárzik.

Örök virágzása minket
Áldásra hív,
Örök ragyogása feloldoz,
Meggönyít és gyógyít.

Békessége sugárzik,
Közelsége Csodát hint,
Felemeli szívünket,
Megnyitja a szemünket.

Szívünk pitvarába
Rózsabimbót fakaszt,
Örök Barátként onnan
Segítséget, vigaszt, Szeretetet ad.

**Orosz Zoltánné:
A csend csókja**

A csend csókja pihen a vállamon,
Érzések közé rejtve, hagyom,
Hogy egy óvatlan pillanaton,
Elcsattanjon ajkaimon...

Az órák ólmos lépteit hallgatom,
Közben gyűrött leved olvasom,
Az arcomon könny gördül, s én hagyom!
Fel-fel kacagok a keserédes bánatomon.

Mennyi perc, mi hasztalan tűnt tova,
Tán csak a csillagösvényen maradt nyoma.
Mennyi értelmetlen óra érzelmek nélkül,
A csend szava pihen csókom nélkül...

**A M Summer:
Csonka pad**

Csonka pad egy megállóban...
Mennyi titkot, mennyi szót hall?
Fogadja a fáradt vándort,
s nem kérdezi, miért jár ott.
Utazott arra sok álszent,
ő látta, ha pont ott szállt le.

Átölelte a csüggedtet,
ki megnyugvást talált benne.
Az éjszakai pillangók
és a meggyötört suhancok,
ha rajt' lelték örömeiket,
ő nem papolt, sorsát tűrte.

Ej, mennyi mindent láthatott:
sok vígságot és bánatot,
de kedvét nem szegte semmi,
őt nem lehet meg se venni.
Ott áll hosszú évek óta,
figyel, derül hébe-hóba.

**Németh Nyiba Sándor:
Futnak a szavak**

Az idő reggeli táncát nézem.
Kedves felhők suhannak az égen.
Boldog szellő himbálja a kedvem.
Ugrál akaratomban a lelkem.

Bújócskát játszanak a szerelmek.
Vidáman libbennek a levelek.
Minden kapu kinyílt a szívemben.
Dörömböl az Isten a lelkemben.

Zuhog a boldogság a szűz-földre.
Megreccsen az igazság a mennyben.
Futnak a szavak, körbe nem érnek.
Lepakolják a nehéz terhüket.

A némaságban hangtalan jel ül,
Kipállott a szám, arcom elévült.
Világtalant rajzol a képzelet,
Tisztán látom boldog jövőmet.

Pósa Anikó: Méltóság

Gyulai Zsuzsanna Méltóság

Eller Mária:

A gímszarvas látomása

Gyulai Zsuzsanna Méltóság című festményéhez

Kincsem! Érzed a forróságot,
mely előnti érzékeidet, ha a dicsőséges
Nap színeit fürkészed?
Minő szépség, jelzik égi tündérek,
miközben a kecses gím,
szarvaival átöleli a fénylő korongot!
Vajon felérjük-e ésszel a másik
dimenziót sejtető szférát?
A hegyek orma már a mennyekbe tör,
csúcán a szarvas, két világ közt,
szikáran, büszkén áll és méltósággal,
délcegen uralja a vidéket.
Miről álmodik a pompázatos hím?
Arról, hogy egy szempillantás alatt,
vakítóan fehérre változik, mint a csodaszarvas,
s már úzi is a két dalia, Hunor s Magyar.
A pompázatos tájon hirtelen megpillantja
őseinket, pompás bőrruhában.
A csodaszarvast nyakára tekeredett lasszóval
elfogja egy hófehér paripán mellette száguldó nő.
Egy villámgyors mozdulattal átugrik hátára.
A szarvas ekkor ledobja gyönyörű agancsát,
aranyá változik, majd elrugaszkodik a földről.
Felemelkedik a levegőbe és a Nap felé vágat,
miközben megszólalnak az égi fanfárok és
a hun-magyar lovasság indulóját játsszák.
A szarvasról visszaverődnek a Nap sugarai és
bearanyozzák az egész Földet,
nyomában Édenkert terem, gyöngy kapukkal.

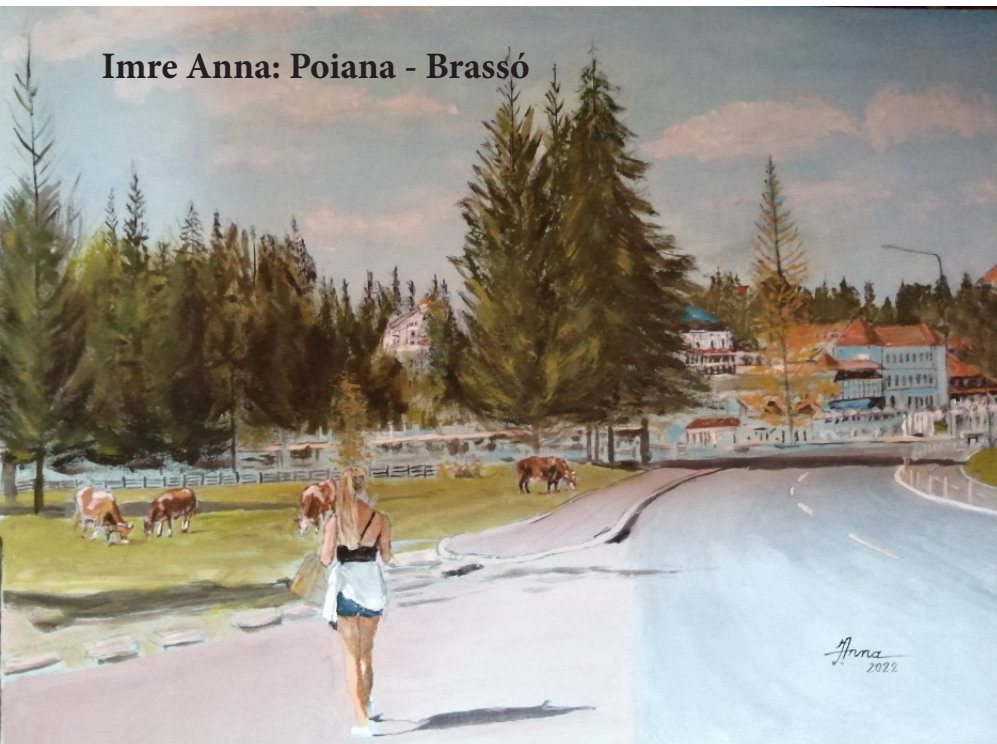
Hermann Marika: Hit...

Hallom a Jóisten biztató, szép szavát,
Érzem a felém áradó lélekenergiát.
Utamon volt kátyú, volt számos akadály,
Dúlt lelkemben kétely, harag, s olykor viszály,
Ám, ami hitemet végleg megedzette
Az lelkemnek volt biz' kínja és keserve.
Pokolban is jártam, égő tűzbe lépve
Kétkedés béklyóját e tűz elégette.
- Istenem, segíts meg! Óvd kiket szeretek,
Add hogy a szívünkben hit legyen, s szeretet.
Istenem segíts, hogy tiszták és jók legyünk,
Add, hogy a lelkünket gyógyítsa meg hitünk!
Könnyel pecsételtem lelkem könnyörgését,
Éreztem az Isten áldó szeretetét.
Szűzanya ölelőn karjában ringatott,
Ajkamon sejtelmes mosolyrözsza nyílt.
Reménynek hű lángja járta át szívemet
Hitem gyógyította megsebzett lelkemet.
Kétség már nem gyötör, halálával elteltem,
Köszönöm Istenem mindazt, mit megéltem!

Czibere Anita: A Lélek Kertjében

A Lélek Kertjében találkozom Veled,
Szerelmes ölelésben Életvize csörgedez,
Erőnek Ereje, Létnék Gyönyöre,
Mégváltó Istennek Üdvözítő Kegye!
Szerelmed eloldoz minden köteléket,
Eltöröl vétket, gyengeséget.
Ragyogó fényesség, végtelen Békesség.
Mindent előntő Szeretet, csend...
Éltető, Felemelő, Mégváltó Szeretet.
Létünk Belőled gyökerezett,
Kerted értünk építettett.
Hazahívó Szeretet, tárd ki szíved,
El ne engedd!
Hívogatón, édesen, tőled várja csendesen,
hogy szívedet megnyissad, Szeretetét befogadd,
Mégváltó Ajándékok kibontsad.
A Végtelen hajója érted indul most útra.
Gyöngyöző Életvíz, angyali éneklés,
Tündöklőn Meseszép Mindenség,
Gyönyörű Öröklét, Áldón-Áradó,
Krisztusi Jelen-Lét.

Imre Anna: Poiana - Brassó

Tilingerné Gerlei Ilona: Velencei csend

E békés, csendes estén úgy érzem,
 hogy Jézus itt van a közelemben,
 s ettől hevesebben ver a szívem,
 fel-fel zokog a lelkem.

Hozzád száll sóhajom: óh, édes Jézusom,
 kérlek adj rabságomból szabaditást,
 zaklatott lelkemnek megnyugvást.

S ím látom őt a fénylő csillagok között,
 akár egy fénysugár,
 úgy ragyog az ég sötétkék bársonyán.
 Köszönöm néked Istenem,
 hogy megváltó fiadat hozzám is elküldted,
 ki felém nyújtotta kezét,
 hogy segítse gyarló és bűnös gyermekét!

Ő az, ki miattunk vállalta a földi küldetést,
 Ő az, ki helyettünk viselte el a sok-sok szenvedést,
 Ő az ki érettünk áldozta fel életét,
 Ő az, ki a keresztfán hullatta szent vérének.

És szívem már nem ver oly vadul,
 lelkem vihara is lassan elcsitul,
 mert tudom, hogy Jézus itt van énvelem,
 s ez a legdrágább ajándék nekem.
 Hallgatom, ahogy minden muzsikánál szebben,
 szívem kis harangja öröm ódát zeng
 a velencei esti csendben.

**Schafner Ágnes:
 Akárhohol**

Akárhohol egy lélek
 ha tiszta szívvel jár,
 csak szépre fókuszál,
 lelke ezért fent száll.

Akárhohol egy lélek
 tiszta lelkével él,
 csak is a jót látja
 szíve ezért fent lép.

Mennyből lát egy lelket,
 magát látná benne,
 fehér ruhát így ölt
 odafent a Mennybe'.

Akárhohol egy lélek
 tiszta lelkületű,
 Angyálnak született,
 Földre nem jöhetett.

Németh Nyiba Sándor: Kihív

Az erdőközeli réten bátor a szem,
 biztatja a gazdáját fiatal lelke.
 Ülök egy farönkön, élvezem a csendet.
 Elkerülöm a vad zajos fergeteget.

Nélkülöznek a fák, dús esőre várnak.
 A napfényben csalfa a szellő ringása.
 Minden mozdul, a kifacsart létem marad.
 Szétteltekintek, kihív a természet hangja.

Kulcsár István festőművész alkotása

Hermann Marika:
Ébredj...!

Éjsötét égbolton
csillagtenger ragyog,
Hold ezüst udvarán
Angyalkórus dalol.
Békét hirdet hangjuk,
Mely hozzánk nem ér el,
Bolygónknak a csendjét
Ember dúlja széjjel.

Csatazaj, sikoltás,
Kínok és keservek,
Pénzért, hatalomért
Élettel fizetnek.
Csillagfényt nem látjuk,
A dalt már nem halljuk,
Fegyverrel a békét
Vissza nem állítjuk.

Digitális világ,
Hol kapsz még egy életet,
Ha egy gyilkos golyó
A földre terített.
Ébredj fel óh ember,
Ez itt nem egy játék,
Kioltott életért
Nem jár pont, s ajándék!

Kárhozat súlyától
Tisztítsd meg a lelked,
Győztesként léphetsz te
Majd egy szinttel feljebb!
Kitisztul az égbolt,
Csillagfény rád ragyog,
Angyalok kórusa
A szívedben dobog.

Szente B. Levente:
Lángok, falak

Ha eltűnnék -
megszűnnének a színek,
leomlanak felhők, égi berkek,
s fakulna táj,
álmodni hová
járnál?

Fokkné Borbély Marianna:
Telihold

Telihold, telihold,
oly gyönyörű olyan szép,
fényes korongként
beragyogja az éj egét.
Közel vagy és mégis távol,
hívogatsz, hívogatsz,
a csillagokkal játszol.
Utat mutatsz merre menjek,
a sötétben el ne vesszek.
Felhők között néha elbújsz,
ha szél támad és nagyon fúj.
Mesélsz éjszakai álmokról,
szereletről, szerelemről,
tündérekről, varázslókról.
Manókról vagy óriásról,
démonokról, a gonoszról.
Látod fentről hova vágyunk,
álmunkban merre járunk.
Elrepül az éjszakai álom
eltűnik a telihold...
már nem látom.

Borosi Lászlóné:
Béke az emberiségért

Béke, Te angyalok által
szótt, puha selymű,
lágymakaró!
Szállj le az emberi szívekre,
szeretettel ölelve,
mint téli mezőket a hó!

Majd tavaszt hívó erőd
tüzesítve vidd az egekre
a tiszta Fényt!
Az ébredés szent üzenete
járjon át minden
teremtett lényt!

Gál Mihály:
Ember és Ég

Ember a földre teremtettél!
Éltetted a föld, óvott az ég.
Figyelt, üzent s még értetted.
Reggelente hajnalpír reménnyel ébresztett.
Este üzent a holnapról, ezer színnel elbájolt.
Jaj de elfordultál földtől és világtól.
Városok falától az eget nem látod!
Nem érted szavát a szélnek, a fénynek.
Kis szelet eget a kémények festik feketére.
Állj meg! Gyorsan állj meg! Nézz az égre.
Miattad s tőled szenved. Vedd észre!
Légy ha tudsz még szerető értő gyermeke.
Vagy ha nem, hát érte egy könnyet ejts.

Cserna Ferenc:
Utazás az unikornison

Unikornisom sebesen szárnyal,
Egyre fel a csillagok közé.
Szférák zenéjét hallani vélem,
Angyalok kórusa zeng felém.

Szédítő iram, mégsem félek én,
Suhanok kis lovacska hátán,
Sejtelmes csodák tárulnak elém
Álmaim sokszínű világán.

Fényével lágyan megölel a nap,
Hold ezüst udvarán áthaladok.
Mögém kerülnek bolygótársaik,
Én már a tejúton vágózok.

Bíborszín, vörös, sárga és szürke
Színek jönnek és továtűnnek.
Űr harmóniák zenélnek egyre,
Oly üdén lelkembe zengenek.

Visszatekintek lovam hátáról,
Honnan jövök én, olyan parány.
Oda vágy szívem le a vén földre,
Kárpátok völgyében a hazám.

Búcsút intve gyönyörű lovamnak.
Hazatérek, itt az én helyem.
Ám a csodás, rejtélyes világot
Amíg élek, el nem feledem.

Váradi Klára: Tavasz illata

Iochom Zsolt: Kacsintás

Tiéd a táj, ha szívedbe zárod,
 tiéd vagyok, ha szíved kitárod.
 Ünnepel a szépség, tavaszlik a lélek
 Virágok nyílnak, érzem, hogy élek!

Májusi éjszaka, csillagfény világol,
 Ha eljön a hajnal, szívem föllángol.
 Nem tudom honnan és hová tartok,
 Olyan távolinak tűnnek már a partok.

Álmok ringatnak – szép ez az élet,
 Minden gondomat feledem véled,
 Átölellek, csókod mi éltet...

Zsong a lelkem, mosoly a pacsirtám,
 Ha tehetném a kék égre felírnám:
 Szeretlek, szerelmem! – s kacsintám.

**Szedő Tibor:
 Tavaszba kócolt hajtások**

Bimbók a Tavasz arcán,
 felhőbuborék fogan az égen.
 Alvó élet éledezik,
 fénylegények hajlongnak.

Harmat lencséje a levélen,
 nagyító alatt a természet.
 Magaslat bölcsőjében csend ring,
 ablakon hajnal csókja.

Tavaszba kócolt hajtások,
 megújulás ösvényén idő lábnyomai.
 Virágos blúzban a rét,
 kövek réseiből szivárog a múlt.

**Kanizsa József:
 Zalai táj**

Virág-arcú táj
 Zalai völgyek
 Zenélő orgonák
 Százados tölgyek
 Szélkezével
 Formált dombok:
 Testvéreim
 Vagytok s rokonok
 Otthonom minden
 Kis völgy-zugod
 Anyanyelvemen beszél
 Tiszta patakod

**Lengyelne Török Erika:
Fohász a tavaszhoz**

Hűvös, szürke nappalok,
rideg, fagyos éjszakák,
hosszú téli hónapok
lassan elballagnak már.

Félénken ébred a napsütés,
a természet is pislog már.
-Jöjj el tavasz!- csiviteli
a vén diófán egy kismadár.

Én is arra vágyom
hetek óta már,
hogy arcomat melegítse
a ragyogó napsugár.

Hatoljon a lelkemig
fénye és melege,
szívemben is ébredjen
örömmérség ereje.

Bús, borongós éjszakákon
marcangol a fájó érzés,
kit teljes szívvel megszerettem
elment, nem ölelem többé.

Őt keresem a virágban,
csillagok közt az éjszakában,
mosolyban és kacagásban,
a vakító fény sugarában.

Azt képzelem itt van velem,
hová megyek, őt is viszem,
amit érzek, ő is érzi,
mi nekem fáj, az őt is sérti.

Ezért drága tavaszi fény
nagyon kérlek, siess, ne kés!-
Hints virágot rétre, ágra,
hozz örömet a világomba!

Kosztolányi Ági: Lótuszvirág - újjászületés

Kosztolányi Ági: Lótuszvirág

Hajdók Zsóka:
Lányok, mondjátok meg nekem

Gyerekkori játék: „Tüzet viszek, ne lássátok,
 Ha látjátok lányok, kiég a ruhátok!”
 „Beültettem kiskertemet a tavasszal...”

Hol van már az a tavasz,
 mikor lágy szellő reptette vidám dalunk, és minden alkonyatkor
 a pitypangos rét volt az otthonunk?

Hol van az a tavasz,
 mikor végig az útmenti fákon pirult a cseresznye,
 s jött az ór mérgesen,
 mi eliskoltunk, dugig megrakott kebelrel?

Hol van az a nyár,
 mikor prettyegve szállt a brige,
 s kitört ablaküveg csörrent,
 mi iszkoltunk izibe?

Hol van az a nyár,
 mikor szakadt cipőnk pihent a sarokba'
 s meztelen talpunk alatt
 roppant a harmatos gomba?

Hol van az az ősz,
 mikor hamvas szilvát magoztunk éjfélig,
 s fortyogó üst mellett álmodoztunk:
 Istenem, ki fogja majd a kezem először megkérni?

Hol van az az ősz,
 mikor arcunkba csapott a hideg eső,
 mikor remegve csókolt egy fiú a kapunk előtt?

Hol van az a tél,
 mikor siklott velünk a szánkó a Nagydomb oldalán,
 s nevetve köptük az útra
 a napraforgó héját?

Hol van az a tél, lányok, mondjátok meg nekem!
 Hol van az a tavasz, a nyár, az ősz, a tél?
 Mert én mindig azt keresem!

Kovácsné Rigó Márta: Tavasz

Borosi Lászlóné:
Alma-anyácska

Mint alma a magját
 úgy öleli át,
 ifjú anyácska
 kicsi magzatát.

Érik az alma,
 hajlik az ág.
 Édes a terhe
 a szíve alján.

Édes az alma,
 cseppen a tej.
 Kicsi babácska
 kebelén pihen.

Almafa ágán
 madár hangja szól.
 Bölcsőt ringatva
 anyácska dalol.

Kanizsa József:**Áldjuk az édesanyák tettét**

(Fiaimnak egy személyben)

Fiam, te még nem ismered
a Jézusnak szánt Golgotát...
Kérlek, szeresd, imádd őt, a...
...a szerető Édesanyád!

Ő szült, ő nevelt, éltető,
erős, édes anyatejjel...
Kérlek, szeresd, imádd fiam
őszinte, hű szeretettel!

Felemelő karjával ő,
...ő emelt az Isten felé...
Kérlek, szeresd, imádd, legyen
szavad áldó dicséretté!

Áldjad minden tettét, napját,
évet, földi szép életét...
Fiam, kérlek szeresd, imádd
és bocsásd meg minden vétkét!

Mert érted, értünk, a családjáért
élt, él. Miénk minden tette...
Fiam, kérlek szeresd, imádd,
védd. S tudd: Istené a lelke!
Ámen

Erdős Sándor: Múltak kútja

Künn állok a csendes utcán
nádfedeles házak előtt,
szelek súgnak kurtán-furcsán
a távoli hegyek fölött.

Csend uralja itt a tájat
visszaköszön ősi múltunk.
A jövő vihara várhat
régi nyűg, mi húzza hátunk.

Remény verte most itt fészket
táplálkozik rég volt múltból,
az idő lehányta kérgét
vizet szürcsöl ősi kútból.

Váradi Klára: Tulipánok

Fokné Borbély Marianna: Séta a parton

Sétálok a parton az esti naplementében,
azon gondolkodom, milyen szép minden, fent az égen.
Tükröződik lent a vízben az égi csoda,
a Nap lassan lenyugszik a lágy hullámokba.
Jön majd az este újabb varázsa,
számtalan lesz a tiszta éjszaka csillaga.
Nézem a sima víz csillogó tükrét,
fehér hattyú kecsesen közeledik felém.
Szárnyait kitarja, repülni készül,
szabadon szárnyal, majd odébb ismét a vízre ül.
Várja párját a nádas közelében,
összebújva pihennek majd az éjszaka csendjében.

Szente B. Levente: Átjárók között

Néha azt hiszem,
a csend a hallgatással nem azonos,
hogy szófukarságomban rég ellobbant sorsom.
Mit gondolok, vagy mit szájamon aztán kiejtek,
régen tudták süketek, bénák és vakok.

Néha csak szállok homokként a szélben,
furcsán-tisztán
csillagok közé furakodom.
Mélységes éjsötétben
önmagammal találkozom.

Mitták Ferenc: Télutó

Takaró borul a tájra,
záporoznak a hópelyhek;
tán' korunkban utoljára
köszönt ránk a tél hidege.

Bokáig a hóban járunk,
zsebre dugom hideg kezem;
összehúszom a kabátom,
sálam nyakamra tekerem.

Klímaváltozás korában
átalakul a természet:
hó és fagy egyre ritkább,
esők hőséggel keverednek.

Pusztító járványok dúlnak,
bajok, katasztrófák érnek,
a szomszédban háborúznak,-
sikolyok szállnak az égre.

Szebb és jobb volt-e valaha
világunk, a tej és kenyér,
ma már senki nem tudhatja,-
csak tengeti életét.

Borzong, remeg, fáj a lelkem,
ég és föld között bolyong;
elveszett békém keresem,-
régmúlt világról álmodom.

N. Sebestyén Katalin: Fahéjas csiga
(Androméda galaxis)

Ambrus József: Illúzióhajhász

pompás illúziók lélekkapujában
ébredő láthatárt keresek
a várakozás csupa szépség
mégis a fantáziám kesereg
parfümök vezetnek bekötött szemem
amazon csókját kérem megtagadni
kibeszélnék az érett formák
és transzba ejtenek cinkosai
megszálltak a könnyebb hétköznapiak
fennakadsz a látszat-kilincsen
mint az értelem törmeléke
lábamhoz fekszik hogy segítsen

bezárkózom a romos dilemmába
a horizont lebomlik a földig
eladtam magam a homálynak
- és pengék hasítanak a célig
példás illúzióim lebontja a fényt
zuhan az érték - pusztul a jelen
férgék között csontokkal játszol
amíg csőre tölt Isten a lesen

égi csókjaimat a harangok
formálják át sivatagi köddé
de a kétes illúzió elszivárog
s az életnek nincs minősége több

Nagy Kóré Mária: Pipacsok a festő szemével

Figula Csaba: Anyyra azért...

Annyira, azért te sem lehetsz vak,
Hogy ne lásd, e világ rossz úton halad.
Zsákutca felé rohan céltalan, ostobán,
Az út kátyú, posvány és rút ingovány.

Annyira azért te sem lehetsz süket,
Hogy ne halld mások fülsiketítő sikolyát,
Kik könyörületért rimáncodnak, mert úgy hiszik
Létük megfeneklett, s már nincs tovább.

Annyira, azért te sem lehetsz néma,
Hogy ne használd a szádat.
Ne emeld fel a hangod azokért,
Kik elesettek, s csak megváltásra vágnak.

Annyira azért te sem lehetsz gyáva,
Hogy ne segíts azoknak, kiknek lelke árva.
Kiknek csupán a szenvedés jutott,
S nem várták soha még örömmel a holnapot.

Annyira, azért te sem lehetsz béna,
Hogy ne tudj segítő kezet nyújtani a bajban,
Megragadni azt, aki elveszett
Ebben a kegyetlen, szívtelen forgatagban.

Annyira, azért te sem lehetsz szegény,
Hogy összetört lelkedben ne legyen remény.
Remény egy szebb, jobb világra
Melyről álmodtál, hidd el: nem hiába!

Pásztor Gergely fotója

Fekete Edit: Akkor majd

Tekinteted még a régi.
Pilláidat már lenyomta az évek súlya.
Arcodon nyomot hagyott az idő múlása
Az ősz tincseidet már átfestette
A változásokat a tested megsínylette.

Kezed, mozdulatod már bizonytalan
Mosolyod még mindig ártatlan.
Lelkedben a tűz kihunyhatatlan
Mondanivalódat átszővi a megfontoltság
Gondolatsaidban látszólagos a tisztaság.

Lelkedben már oly sok sérelem ott ragadt
Annyi féltés és félelem bent maradt.
Engedd el ami fáj, ami bántott
Adj új esélyt és adj szabadságot!
Engedd el messzire a méltatlanságot!

Akkor majd mindent másképp láatsz!
Akkor a szeretet jár tisztán újra át.
Akkor vedd elő az üres lapot
Akkor vedd elő a tolladat
Akkor írd újra méltó verssorokat.

Harangi Andrea: Korai etűd

Békatutaj ölében ringatózó
vízcsepp kémlél opálos víztükröt.
Mocsári liliomok zsenge derekukkal,
hajlongva járnak sejtelmes násztáncot,
parányi virágarcaik
vágyakoznak a napmeleg felé.
Áttelelt tavirózsa levelét
tavasz lehelet fonja be,
apró virággyermekai a víz alatti
cserépből éledeznek.
A part széléről virtuóz babérmeggy
viaszos levelei közül
fehér virágok kuncognak.
Mégfáradt tél deres köpönyeg széle
elillan az éltes utca sarkán,
dermedt lilaakác fásult derekára
zsenge levélkezdeményekből szótt ruhát
az éledező tavasz.
Cseresznyevirágok tiszavirág életét
zölden párosodott zsenge termések igazolják,
pirosodó én tudattal várják fonott kosárban
végződő sorsukat,
de addig még éledezik a kert.

Imre Anna: Irány a legelő

**Garajszki Rozika:
Petőfi Sándor emlékére**

A költő születésnapján
barangolok kint a pusztán.
Kiséttálok a síkságra,
lényemet csak a csönd várja.

Látszik az ősz maradványa,
szél a bomló avart járja.
Végig siklik tekintetem,
szemem rónán legeltetem.

Nincs kint a falu gulyája,
sehol sincs a birkanyája.
Kút vödörje a magasban,
nincsen víz a vályújában.

Faluszélen kicsi tanya,
a lakóját várta haza.
De bizony hiába várta,
messze látták utoljára.

Egy jó óra séta után
pihe hullik, oly szaporán,
egyre gyorsabban gyarapszik,
talpam alatt csak vastagszik.

Befedte a hó a tájat,
nem látni benne a házat.
A lakója nem tért vissza,
Holléte máig sem tiszta.

Harcolni ment a hazáért,
szabadságért, családjáért.
Nem ismerjük már életét,
befejezte költészetét.

Szemem könnyes, rá gondolok,
munkássága sokat adott.
Szép és tiszta a lírája,
Ő volt a szavak királya!

Egy pillanatra megállok,
gondolatban elmélázok.
Minden szikrázóan fehér,
a takaró bokámig ér.

Hazaérek búskomoran,
elgondolkodom komolyan.
milyen lenne, ha most élne,
ha most pezsdítené vére.

Olyan vagyok, mint az a táj,
élettelen, bágyadt, sivár.
S egy puha paplan betakar,
csendesén Petőfit szavall!

N. Sebestyén Katalin:
Kivezető út

Félelmetes rengeteg zúgó árnyai között,
megsebzett lélekkel kábultan bolyongok,
kihalt, sivár köröttem a világ,
sötét, sejtelmes homályban
a kétség szellemei kísérek.
Kiábrándultan ténfergek
az erdő labirintusában,
tehetetlenség járja át
fagyossá dermedt testem, - félek.
Talán remény sincs már,
az elérhetetlen távolban csak sűrű köd
keresztezi utam.

Vajon meglelem a kivezető útvonalat?
Ódon tornyok árnyai homályban felsejlenek,
kavargó villámok cikáznak körötte,
átkok zordon fellegei megnyílnak,
záporozó gyöngyök hullanak az égből,
s a jajgató, süvítő szél, fák zúgó árnyaira
sötétszürke viharsátrat emel.
Rideg, sivár homály lepi el a tájat,
összeölelkező fák árnyai között
holtlelkek bolyonganak.
Lassan csitul köröttem a vihar,
óhaj köveire kirakott útra térve
elérhetetlen távolban a kétségbeesett
vágy marad, hogy a kivezető
és hazavezető utat
végre megtaláljam.

Ambrus József:
Márciusi holdfény

Kikölcsönöztem percekre a múltam,
kardvasam friss lángokkal edzett,
vacogó holdfény, - és március van,
az édes Mennyország kirekesztett.
Pár verset a csatatéren hagytam,
ami fölkeverja derékig a Földet, -
- izzik a holdfény, de szakadatlan
vájnak húsomba a rebellis könnyek.
Fölsír a március, szívem szétpattan,
rám simul a holdfény aranyruhája,
a harcmezők vén gyermeke maradtam,
vagy a villámok új haramiája.

Holdfény sugara percekre elvakít,
a hajnal legelőjén kipattan a rózsa,
magamra rántom gyúlékony lepleit,
- amíg a messzeség ráhajol a tóra.
Kissé bizarr a március emléke,
túlfűtött a felismerés csókja,
mégis fényre vált napjaink eszméje,
ha az igazság fölé magasodna.

A március lázba hozza nyelvem,
sikolyok ébrednek a Hortobágy falán,
fűszálak hegyén sírdogál a lelkem,
de téged megőrizlek örökre hazám.

Harangi Andrea: Tavaszt váró

Szabó Ferenc: PASSIO

Hittel élt... elárulták... láncra verték...
 Megtagadták... kivégezték... sírba tették...
 Sírva szenvedett, és cserébe mit se kért,
 Életét adta minden bűnös emberért.
 Jézus ki szívvel élt, s értünk imádkozott,
 Ott fenn, Isten előtt, az Olajfák hegyén....
 Megváltotta hittel az egész világot.
 Érzem, Ő ma bennem él, s benne élek én!

1. Utolsó vacsora

Mind együtt ültek akkor, mind a tizenhárman
 És közöttük ült hitetlen, és áruló.
 Ismerte már, kinek miről mesél arca,
 Tudta jól, ki lesz majd az őt megtagadó,
 Tudta jól, közöttük ül és retteg a gyenge,
 S ott ül a büszke, egy bűnös és talán a remény...
 Tudta jól, ez az utolsó közös este,
 Mit megélhetnek itt az Olajfák hegyén.

Mosta lábukat, mint hű, örök szolga,
 És potyogtak szeméből szeretet könnyei:
 „Hogy miért teszem ezt? Megértitek holnap?”
 Mondta, és nyújtotta feléjük kezeit:
 „Az, ki most közületek előbb nyúl a tálba,
 Csókjával, elárul ma engem, jól tudom!”
 Júdás szemébe nézett: „Hát, ő lesz a gyáva?”
 Péter meglepődött: „Közülünk? Ki vajon?”

Jézus a kenyeret egyenlően megtörte:
 „Itt van vegyéték, a testem, mind tiértetek.”
 Felmutatta a kelyhet édes borral telve:
 „Itt van igyátok, a vérem, mind tiértetek.
 Ez nekünk, az utolsó korty barátaim,
 Vérem ez most, mely holnap mind kiontatik.
 Hát legyetek Mennyei Atyám szolgálói
 S Összes földi Bűnötök megbocsáttatik.”

2. Árulás

Néma csendben, dermedten állnak a cédrusok,
 És olajfák árnyéka sötétbe olvad.
 Mély álomba merültek az apostolok,
 Jézus is gyötörve, fáradtan leroskad.
 Testi, lelki ereje szinte elenyész,
 Gyöngyözik homlokán hideg verítéke.
 Sóhaja messze, az éji sötétbe vész.
 Semmiféle gyógyír nincs lelki sebére.

Imbolygó fények, közelgő fáklyalángok
 Bősz katonák vad kezében - érte jönnek!
 Júdás vezeti őket halkán - az álnok.
 Éji, hús fellegek könnyei peregnek.
 Lándzsahegyek, kardok meredtek feléje,
 Csendben tűrte, hisz csak beteljesül sorsa.
 Még mindig tisztaság ragyogott szemében,
 Meghatottan nézte összes tanítványa.

Óh, az úr fia máris megkötözve áll,
 És az áruló csak magában szenvedett!
 Holnap, egy igaz emberre kínok kínja vár,
 Mert csak úgy lehet, ahogy elrendeltetett.
 Fájdalmon most az áruló hamis csókja,
 Mégis mosollyal köszöntötte őt a mester.
 Csak szemébe néz mélyen és szánakozva,
 Mint régi barátira, szívből s szeretettel.

3. Pilátus előtt

Hosszan, elmerengve, áhítattal állok,
 Nézem a fogoly Názáreti tiszta szemét,
 Áldó kezeit megkötözve látom
 S hallom, a csöcselék dobol vérszomjas zenét.
 Hallani mást is, mindennél hangosabban,
 Azt nem a nép, hanem a Názáreti hirdeti,
 Hogy mi örök, az örökre halhatatlan:
 Emberi kezek azt meg sosem ölhetik!

Ennek az embernek nincs ki pártját fogja,
 Vérének akarják ontani a zsidó papok.
 Arca mintha beszélne, olvasom róla:
 Húzzatok keresztre, meg úgyse halhatok!
 Nézem, ahogy áll előttem, összekötözve...
 Népe ordítja: húzzatok keresztre őt!
 Senki se szánja meg, még sincs összetörve...
 Meghajtom én fejem ily nemesség előtt.

Furcsa, olyan csendes, szelíden álmodó:
 Mégis lehet, hogy amit tett az mind igaz?
 Hajthatatlan és büszke, mégse lázadó,
 Mégis ő lenne Isten egyetlen fia?
 Tétovázom én... mit tegyek... Nincs segítség!
 Jól tudom, a nép meg fogja őt feszíteni,
 És tudom, hitét nem adja semennyiért...
 Hát keresztre vele! Lénye úgyis Isteni...

4. Kereszten

Atyám! Magam vagyok a keresztem -
 Tudom, hogy tiéd az életem.
 Amit eddig hitemért tettem
 Elég lesz vajon a mérlegen?
 Előtted állok hófehéren,
 Magányosan a megváltás hegyén;
 Remélem semmit se vétettem
 Az életben ellened én.

Időm lejár, nincsen sok hátra,
 Utam itt a földön lassan véget ér:
 De mondd, mi vár a másik világban?
 Elmúlik ott a kín és szenvedés?
 Talán néha én is hibáztam,
 De hüen elvettem a magot;
 Dicsőséget sose kívántam,
 Csak egy szépen ragyogó csillagot.

Mit ér ma a sok-sok fájdalom, a kín,
 Ha rosszul végeztem dolgomat,
 Ha majd örökre bezár a sziklasír,
 Ha senki se hallja hangomat?
 Talán sosem voltak bűneim,
 De most mégis magamtól félek...
 Remélem kibírják csontjaim
 Az áldott-átkozott kereszten.

Mögöttem marad a földi élet,
 De láthatok majd egy új csodát:
 Talán, mint első tiszta lélek
 Megélem holnap - a feltámadást!
 Hiába a fájdalom, szenvedés,
 Beszántják majd mit elvettem?
 Erőtlen a test, már csak a lélek él...
 Ne vesszen kárba amiért éltem!

Atyám felelj! Hol lesz új hazám,
 Miután végre kiszenvedtem?
 Atyám segíts! Ne sírjon anyám,
 Ha látja veszni fiát a kereszten.
 Eljött hát... a pillanat, a halálos...
 Atyám. jöjjön el... a te országod...
 Atyám... legyen meg... a te... akaratod...
 Bocsáss meg... nem tudják... mit... cselekszenek...

5. Feltámadás

Három napja volt, hogy őt kősírhoz tettük,
 És azóta sincs róla semmiféle hír!
 Indulunk hát haza, most csak ezt tehetjük,
 És az éjjel talán már otthonunkban ér.
 Jöjj, gyere hozzánk s ne félj, csendes idegen,
 Hát gyere, hisz egész nap utaztál velünk.
 És pihend ki most fáradalmad idebenn,
 S megosztjuk kevéske borunk és kenyereünk.

Minden, mit nekünk Jézusról elmeséltél,
 Mondhatatlan érzetet, könnyeket fakaszt.
 Úgy szeretnénk, ha róla tovább beszélnél,
 Mert szavaidban érezni egy új tavaszt.
 Emléke él, magunkba temettük,
 És szomorúan térferegünk szombaton.
 Senki se tudja honnan is jöttél velünk,
 Ám közeledben múlik az aggodalom.

Hogyha nem találkozunk, te csendes szavú,
 Sírhoz bolyongunk, mint két riadt gyerek.
 Most viszont az élet már nem is szomorú...
 Érzem, hogy igaz... Lassan hinni is merek...
 Üljetek közénk az asztalhoz csendes idegen,
 „Óh, A kenyeret nagyon szívesen felszelem.”
 Arcod miért lett oly komoly és színtelen?
 Csak mosolygott ezen. „A bort is megízlelem.”

Jézus itt van, él! És nem hiszi el szemünk!
 Óh, hová tűnt ez a csodás égi látomás!
 Istenem! Valóban itt volt Jézus velünk?
 Már hiszem, hogy valós a csoda, a feltámadás!
 Semmit se ér álom, reménytelen kultusz,
 Hogyha nem válik majd valósággá Hitünk!
 Egyszer, ha majd Feltámad lelkünkben Jézus,
 Akkor fogja lelke érinteni lelkünk!

Orosz Margit: Márciusi tavasz

Mi ez a furcsa, illattal terhes
 lány simogatás?
 Mi ez az édes madárcsicsergés,
 a harangzúgás?
 Könnyű szellő fut az úton tova,
 felszökő párát
 lenget, mint hömpölygő tömeget vitt
 a márciusi
 reggel „Talpra, magyar!” hívó szava:
 piros-fehér-zöld zászló, kokárda.
 Ez a márciusi tavasz!

A kertekben zöldellő kisvirág
 ki-kibukkan már.
 Emelgeti piciny fejét napnak,
 reménységet vár.
 Így állunk mi is várandósan
 az ünnep előtt:
 várjuk születését e tavasznak,
 mely előcsalja
 a hitet és a megújulást:
 a jövőnk zálogát.
 Ez a márciusi tavasz!

Kulcsár István festőművész alkotása

Kulcsár István festőművész alkotása

Harangi Andrea: Éledezve

Gyenge levélen futó erezet
 nyárelő dallamot lüktet,
 feléledt selyempázsit fűgyeidein
 lassú táncot járnak a hajnalról
 maradt esőcseppek.
 Lombkoronában rejtőzködő,
 révetegen nyújtózó madarak
 regulázzák téltől megkopott
 toll gúnyáikat.
 Kerti kapun futó borostyán
 tétován keresi
 kapaszkodóinak táptalaját,
 miközben apró bogár kolónia
 szorgoskodva fut fásult testén.
 Kecsesen vonagló íriszek siratják
 lehullajtott virágaikat,
 törékenyen zsenge testük hirdeti
 a vegetáció éledését.
 Ködfoltos emlékezet igyekszik
 átrágni magát a dermedt tegnapon,
 sóhajtva mond imát a holnapért.

Pánti Anna:
Virágos kedvem van...

Barátainknak: Évának és Istvánnak

Déli ám a dáliám – Déliám!
 Dallama lebben
 szirmának bársonyán.
 Bíbordalt Báborkának,
 holdviolát Violának,
 japánrózsát Rózsikának
 borzaskatát Katinkának !
 Illatos estike – meglocsol Eszti,
 ÉVIKÉNEK J J PISTIKE !!!
 Margitnak margarét,
 Csodás a tarka rét!
 Alma és Dalma
 rátok nevet a virágzó birsalma.
 Amália – bromélia
 Ibolyák tavasza,
 nyárfabarkák - neked Barna.
 Eufrozina és Emerencia
 lilába öltözött tradeszkancia.
 Tamarának tamaris,
 Szirmot bont az írisz is.
 Veronkának veronika ,
 csodálkozik kis Árnika...
 Cleonak Kleopátra tije?
 inkább Marikának hajába tűzve.
 Boginak boglárkacserje,
 egyenyári szeprence
 Neked való kis Bence.
 A korall berkenye
 érted tüzes Terike!
 Árvácskának árvácskája
 mosolyog a rút világra.
 Szilviának szalvia,
 Mártikának integet a tátika,
 Hajnalkáknak harmatos a hajnala.
 Imolának - imola mosolya.
 Alpesi hanga neked virít Kinga!
 Csillának csillagvirág,
 Gyöngyinek gyöngyike
 vagy gyöngyvirág ?
 Annának majoránna,
 Orsikának borsika
 Tündének tündérliliom.
 Samunak som.
 Hunornak hunyor,
 köztetek vidámság honol.
 Lili -vízililiom,

N. Sebestyén Katalin: Egy kis tavasz pasztell

Jácintom, nárciszom
 Illatod kiiszom.
 Pipitér – Peti kér:
 Leventének levendulát
 szépen érő arany búzát!
 A virágos lonc, illatfelhőt ont.
 Ignác – selyemakác.
 Álmélkodik Nóra
 minő változatos FLÓRA!

Mindez oly pici szelet
 a természet kertjéből,
 mint csepp a végtelen tengerből!
 Kertben... vadvirágos réten... vagy akácok,
 hársak tövében...
 illatok, színek és fények -
 ISTENEM, DE JÓ, HOGY ÉLEK!

Szűcs Erika: A hóvirág

Január első hete van. Kinyíltak a hóvirágok a keresztmamámnál, akinek csak mi vagyunk a lányommal a vér szerinti leszármazottjai. Éppen a keresztanyám idős napjait próbáljuk megédesíteni, aki egy kis falusi kertés házban él. Mi már városi lakosok vagyunk a gyermekemmel, így csak hétvégén tudjuk őt meglátogatni, de ezért a lehetőségért is hálásak vagyunk a Teremtőknek ebben a mai rohanó világban.

A keresztanyám, aki édesanyám testvére – kiskunsági paraszt család sarja. A házassága mind a két lányt a városba sodorta. Az új életük eltávolította őket az anyaföldtől, de a nagynéném, még a nagyvárosban is megragadta az első adandó lehetőséget, és egy kis hobbi telken elkezdett gazdálkodni, megteremtve a családjának a zöldség- és gyümölcsféléket. Igaz sok buszozás volt az ára. Amikor ő és a férje is nyugdíjba vonultak, hívta őket az őstörvény, megérintve őket a Teremtők parancsa:

„kiűzte az Úristen az Éden kertjéből, hogy művelje a földet, amelyből vétetett”

Móz I 3:23

Igent mondva Istenünk hívásának, a keresztanyámék úgy döntöttek, vesznek egy kis falusi kertés házat. Vidékre költözvén nekiláttak megművelni a kertet. Sok örömük volt ebben földdarabban, hosszú éveken keresztül finom falatok kerültek ki innen a konyhára. Az anyaföld ezen kis részén ismerkedett a leányom is a parasztság örökségével. A paraszt családok nemcsak a földet, de az emberi lelket is művelték – Isten nevében. A nagynéném és a párja nagy segítségemre volt a gyermekem nevelésében is, náluk ismerkedett a lányom a paraszti élet áldásaival. Úgymond nagyszülői státuszt is kaptak, mert a leányom születésekor már nem élt az édesanyám, és az édesapám is távol volt tőlünk.

A robotpilóta üzemmódra kapcsolt életünk már sok magyar embert eltávolított a földműveléstől, csak a profit számít, amit ki lehet préselni a Földből. A gyárakban végzett munka azt is jelenti, hogy a legtöbb embert megfosztják a beteljesedéstől és önkifejezés lehetőségétől, mivel megtanulnak beletörődni abba, hogy a munkájuk nem elégíti ki őket. A keresztmamámék nem hagyták magukat, öreg korukra visszatértek a paraszti életmódhoz.

Bene Edit fotója: Hóvirág

Az élet viharai engem is eltávolítottak a keresztanyámtól, de a szél lecsendesedése után ismét egymásra találtunk, nem sokkal később meghalt a férje. Így egyedül maradt a mamánk a kerttel. Egyetlen társa a kiskutyája. De most még közeledve a kilencvenhez sem adta fel a földművelést. Nagy öröm neki a mi segítségünk is. Igaz csak hétvégén tudunk kertészkedni, – hát nem a legpedánsabb a porta, de még így is sok mindennel megáld a jó Isten.

Éppen most, így ünnepek után nem sok figyelmet szenteltünk a kertnek. A keresztanyám is egy friss szürkehályog-műtéttel büszkélkedhet. Ülünk a meleg szobában és a súlyos politikai helyzetéről beszélgetünk, amikor a keresztanyám közbeszól, hogy nem látja kinyíltak-e a hóvirágok.

Kinézek én is az ablakon. Szó, ami szó elég nagy a gaz. Az ősszel már a virágoskertre nem maradt időnk. De most szépen süt a nap, és mozdulok. Kis levegőzés, egy kis munka, máris gyönyörűen csillog a virágocskák fehér ruháján a napfény, és köszönetet intenek nekem, hogy pompázhatnak, mert megszabadítottam őket a gatzengertől.

A szobába lépve látom, hogy ragyog a mama arca, mert a paraszti lelkét megérinthette az ő kis virágocskáinak a látványa. A szívem telis-tele örömmel, hogy ilyen kis munkával boldogságot csempészhettem a házba, és mérhetetlenül hálás vagyok a jó Istennek, hogy megadta nekem ezt az időt, és a lehetőséget.

Bene Edit: Légi utazás

Semmink sem volt, szüleink gondokkal bajlódtak. Nagyon szerettek bennünket, de a sok teendőik - technikai eszközök hiánya – miatt nem babusgattak, foglalkoztak velünk. A tanyáról nem jártunk a távoli falu óvodájába, játszótér volt az egész határ. A szomszédgyerekekkel flangáltunk a dombokon, rajcsúroztunk a réteken, pancsoltunk a kispataokban. Amikor elfáradtunk, kiterültünk a fűben.

A XIX. század derekán, a szekerek világában rácsodálkoztunk a felettünk elhúzó, a tiszta égbolton fehér barázdát ekéző ritka gépmadárra. Akkor még nem volt elképzelésem az univerzumból.

A sors úgy hozta, hogy faluba, majd városba költöztünk, hátunk mögött hagyva a szűkölködő éveket. Megadatott, hogy több alkalommal repülőgépre ülhessek és utazhassak a világban, a bolygónk minél több szeletével ismerkedhessem.

A KISZ által társaimmal együtt Romániában, a Fekete-tenger melletti Costinesti ifjúsági táborban tölthettem felejthetetlen két hetet.

Az első légi utazás különleges érzésekkel, izgalmakkal töltött el. A reptéri várakozás idején nézgettem a fel és leszálló repülőgépeket, a gondolataim cikáztak: hihetetlen, hogy a tudomány, a mérnökök, tudósok az élet eltérő területein milyen elkápráztató alkotásokra képesek. A nehéz járművek légiesen közlekednek a levegőben. Az első igazi repülőt a Wight fivérek alkották. A gépet faragott légcsavar, bicikliműhelyben épített motor hajtotta. Évek alatt tökéletesedtek, megjelentek a modernbb repülőgépek, 1952-ben a Comet, majd később a MALÉV TU 152, 154, Boeing...

Elérkezett azt indulás ideje, felszálltunk a MALÉV TU 154-es járatával, ahogy emelkedtünk, egyre kisebbek lettek alattunk a házak, a tájak, a hegyek, majd az összekapaszkodó, bodrozódó felhők fölé repültünk. Lenyűgözött a horizont. Röpké idő alatt elhagyva a Havasokat, Románia felett szálltunk. A gép landolása közben feltűnt az óriási, mélykék színben játszó víztömeg a fodrozó fehér hullámokkal.

A táborban a sokféle nemzetiségű, bőrszínű, idegen nyelvet beszélő fiatalok bábeli hangzavara fogadott minket. Felejthetetlen napokat éltünk meg: lubickoltunk a tenger sós vizében, a vízmosta, csillogó homokos parton napoztunk, esténként buliztunk. Lélekemelő volt a békés, barátságos összetartozás.

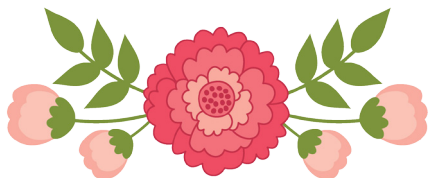
Mártonné T: Köszöntő

Martinnak és az újhartyáni sváb fiataloknak házáradóra

Ünnepségre jöttünk össze,
A sváb fiatalok rendezvényére.
„Nyitott udvar, nyitott ház“
E-jelmondat a mottója a meghívónak, és
Rendezvénynek, a mai napi házáradó
Alkalmából, búcsú szombaton.

Ti vagytok a legifjabb csoportunk,
Büszkék vagyunk rátok, ifjúságunk.
Amit mi elindítottunk, ti tovább viszitek,
Értékek új sorát még hozzá is teszitek.
Minden, amibe belekezdtek példaértékű,
Martinnak az összefogást megköszönjük.
Örülünk a létezéseteknek,
Segítünk, amiben tudunk nektek.
Köszönjük, hogy vagytok nekünk,
Életünket bearanyozzátok: gyöngyszemeink!
A sok-sok közös emlék, már a miénk marad,
A szeretet, ami vezérel benneteket,
Nálunk tornyosult és csapódott le,
Egy-egy rendezvény sikere érdekébe.
A mosolyotok, a segítőkészségeitek,
Mindig ragyogóbbá tette rendezvényeinket.
Maradjatok ilyenek, vidámak és kedvesek,
Tiszteljétek továbbra is az időseket.
Az a tény hogy ez a ház, a
Dédszüleim háza volt valaha,
Számomra még többet jelent, mint bárkinek.
Mégmelengeti a lelkeket, hogy a tiétek lett.
Érjete meg benne sok-sok percet, órát,
Éltessen az ISTEN sokáig TITEKET.
Hozzatok még létre Újhartyánnak értékeket,
Rangra emelve tetteitekkel a csoportotokat.

Legyen ez a ház a második otthonotok,
Lakjátok be, és legyenek benne szép napjaitok.
Érezzétek benne olyan jól magatokat, mint
Ahogyan én éreztem magam itt gyermekkoromban.
Sok-sok erőt, hitet, békét, szeretetet, sikereket,
Kívánok mindehhez: Teréz mama, nagy-nagy szeretettel.

Aradi Manyi horgolása esküvőre

Pósa Anikó rajza

Kis Ferencné Elő Marika önéletrajz-részlete

A gyerekek világa régen

A mamám testvérei nagyon összetartóak voltak és mindegyikük rendkívül jó humorú. Keresztanyámnál egyszer megjelent a pesti nővére. Ő – vendégre nem számítván – éppen az egyik szobát meszelte. Ki volt pakolva belőle, ahogy az illik. Büszkén mutogatta a nővérenek: Szép lesz ugye? Szép-szép – mondta ő – csak itt meg itt egy kicsit csíkos. Keresztanyám kijött a szobából és rázárta a nővére az ajtót, mondván: Ha hibátlanra kijavítod, majd kiengedlek. Hát ilyenek voltak ők.

Mikor még becsületes, hóborította hideg teleink voltak, a Nagy-tó vastagon befagyott. Nekem nem volt szánkóm, ezért a szomszédék szánkójával tudtam egy-két kört menni. Mikor egyik alkalommal én ültem a szánkón, az én jó pajtásom a Babós Jóska – akivel akkoriban épp vérre menő haragban voltunk – kikapta a szánkó madzagját a szomszéd gyerek kezéből és jó messzire elkorcsolyázott velem olyan helyre, ahol éppen senki nem volt. Ott megpördítette a szánkót, megállt és farkaszemet nézve az én riadt őzike szemeimmel, megkérdezte: Haragszol még? Nem mertem azt mondani, hogy haragszom, meg aztán már azt is elfelejtettem, hogy miért is kellene haragudnom, így hát sietve mondtam, hogy én már nem haragszom. Ezután visszahúzott a többiekhez és szent lett közöttünk a béke. Olyannyira, hogy a következő nyáron, mikor én a kiskapujánál kapáltam, cseresznyeéréskor megjelent egy rakás frissen szedett cseresznyével, amit az inge derekában hozott. Kiment a közeli szőlőbe, onnan lopta nekem. Azt hiszem, ez bocsánatos bűn volt. Részemről egész biztosan.

A mi utcánknak még az a szépsége is itt él emlékeimben, hogy minden reggel ott gyülekezett előttünk a csorda. A felsővárosban lakó emberek hajtották oda teheneiket és szólt a kolomp a nyakukon. Ez minden reggel természetes hang volt. Alkonyat előtt szintén ide terelték vissza a gulyások őket és innen mentek haza saját istállójukba. A házunk közelében volt egy domb. Ezen a dombon egy ezüstös levelű kb. 40 cm magas növény nőtt, úgynevezett permetfű. Jókat bújóskaztunk itt, mert ha lehasaltunk, nehéz volt minket megtalálni. Az utcánk felső végén lakott egy zsémbes, morgós öreglánya, aki mindig elzavart minket a

portája előtt, mondván, hogy lerugdossuk a dombot és össze fog dőlni a háza. Erre mi rossz, csináltan gyerekek összefogtunk egy csomó békát, fölfűztük drótra és a kiskapuja kilincsére kötöttük. Olyan is megtörtént, hogy a küszöbére friss marhalepényt raktunk. Hát... nem mi voltunk a környék legjobb gyerekei.

A kerékpározás sokáig csak ábránd volt számomra. 10 éves koromban édesanyám mégis megengette, hogy a férjétől még 1942-ben kapott kerékpárra felülhessek. Azon tanultam meg biciklizni, mert a kapubejáró lefelé lejtett. Barátnőm édesapjának férfi kerékpárját is hajthattam, de csak a váz alatt tudtuk hajtani. Első kerékpáromat kb. 1955-ben vettem, már a saját keresetemből, és 50 évig kitarított. Édesanyám kerékpárját a férjem ügyes kezének köszönhetően 2012-13-ig még használtam. Egyszer aztán összecsuklott alattam, eltört a váza. Oda is adtam valakinek, hogy adja le a vasudvarba, de ő inkább megjavította. Amikor láttam édesanyám megjavított kerékpárját, a tekintetemmel mindig megsimogattam. Persze ezt a mai gyerekek nem értik meg, mert mire felnőnek, 5-6 biciklit kapnak és nem tudják értékelni az „elsőt” vagy a „kedvencet”.

Első osztályos koromban kaptam egy mástól le-

vetett, kívül szőrmés báránybőr „új” bundát. Ezt addig toldották-foldották-bővítették, hogy még nyolcadikos koromban is hordtam. Utána a hetedikes vékonytermetű unokaöcsém még viselte, csak a gombolását fordították át, mert nem volt hajlandó „női” kabátban járni.

Az iskolatáskámat még a másik mamám varrta. Vastag zsákvászon, hímzett borítójú 'aktatáska' volt, ami mind a nyolc évet végigkísérte velem.

Tolltartóm is csak egy volt, fából, kapoccsal a közepén. Ceruzát akkor vettek, mikor már akkorára kopott a régi, hogy alig lehetett megfogni. Harmadikos korunktól tintával írtunk. Mártogatós tollunk volt, ami a tollszárból és tollhegyből állt. Az iskolában a tintatartó a padokba volt besüllyesztve. Megemlítem még, hogy mikor első osztályba kerültem, palatáblára írtunk palavesszővel. Mivel közel laktunk, engem 2 hétig minden nap hazaküldött a tanító néni. Oka pedig az volt, hogy én addigra már szinte minden betűt ismertem és csak zavartam az órát a folytonos belekotyogással. Ebben az iskolában egy teremben volt az 1-2-3. osztály, mégis megtanultunk írni, olvasni, számolni.

Kisiskolás koromból van még egy számomra igen-igen szegyeteljes tettem, amit nem mertem bevallani a nagymamámnak még felnőtt fejjel

sem, sőt még a halálos ágya mellett is mardosott a szégyen miatta. Ugyanis én is cukorimádó apró gyerek voltam, mint a többi velem egykorú diák. A nagymama egy kis köcsögbe gyűjtögette az ezüst 5 forintosokat és szerintem már számolhatatlan mennyiség gyűlt belőle össze. Ha én ebből egyet elveszek – gondoltam – biztos nem veszi észre és a Ván néni trafikjából – ami nekem iskolába menet útba esett - rengeteg ideig tudok cukrot venni magamnak. Hát kimentettem egy ötförintost, sikeresen fel is váltottam. Úgy emlékszem, hogy egy bocskorszój 20 fillér volt, hát elképzelhető, hogy milyen gazdag lettem egyszerre. Igen ám, de a becsületesség anyyala és a becstelenség ördöge ezután mindig ott vitázott a lelkemben és sokszor éjszaka még sírtam is miatta. Teljes szívemből megbántam, de bevallani szégyelltem. Vasárnap a templomban néha még a perselybe is tettem 10 fillért, hogy bocsássa meg a Jóisten az én nagy bűnömet. De a cukrot azért megvettem és elszopogattam. Hát így zajlott le az én gyenge kis lelkem hatalmas vétke, mikor még az életkoromat egyjegyű számokkal írták. Azóta biztos már elkövettem több-kevesebb, kisebb-nagyobb csibészéget, de ilyen mélyen egy se ülte meg a lelkemet.

Kulcsár István alkotása

Mandrikné Ferge Annamária: A diszlexia és öröksége

Fiatalon lettem anyuka, két kislány édesanyja. Fiatal voltam, és elszánt. Elhatároztam, hogy a tőlem telhető legjobban, és szeretetben fogom felnevelni a lányainkat. Internet akkor még nem létezett, így könyvekből, és figyelve a környezetben lévő anyákat, (pl: ki hogyan old meg egy játszótéri konfliktust), igyekeztem jó példákat merítve, nevelni a kislányaimat. A szomszédunkban egy tanárházaspár lakott. Nekik is két lányuk volt, hasonló korúak, mint a mieink. Az anyuka, aki angol tanárnő volt, nagy hangsúlyt fektetett a gyermekeivel való bánásmódra. Ő mutatta meg nekem, az akkoriban megjelent Thomas Gordon könyvet, mely az én központú kommunikációt, tanította.

Megvásároltam, és elolvastam. A tanultakat igyekeztem lányaimnál is alkalmazni. Sok időt töltöttünk együtt, sokat foglalkoztam velük. Megtanítottam nekik, hogy soha ne csúfolódjanak, és segítsék fel azt, aki elesik.

Már akkor is imádtam a kézműves foglalkozásokat, a saját kezűleg elkészített társasjátékokkal való, önfeledt játékot. Ezek szeretetét is elsajátították. Mindezek mellett sokat kirándultunk. Példát mutattam nekik, hogy nyitott szemmel, nyitott szívvel járva, vegyék észre a természet nyújtotta lehetőségeket, és csodákat. Megtapasztaltuk azt is, hogy az összegyűjtött kavicsokból és botokból is készíthetünk alkotásokat, miközben énekeltünk, verseltünk, meséltünk, mondókáztunk. Kisgyermek koruktól igyekeztem őket mindenre megtanítani, hogy boldog és jó emberekké váljanak.

Szerencsés vagyok, mert a férjem, - amikor csak tehetett - részt vett a közös játékokban, kézműveskedésekben. A szívem csordultig volt szeretettel, az eszem tudatossággal lányaink irányába.

Amikor a nagyobbik lányom átlépte az iskola kapuját, joggal hittem, hogy érzelmileg, és szellemileg is sikeresen veszi majd az akadályokat. Így is lett. Könnyen tanult, határozott volt, és boldog. Kiskorától imádta a könyveket. Rendszeresen olvasott, és lelkesen készült a tanulmányi versenyekre. Három évvel később, kisebbik lányunk is kisiskolás lett. Ugyanazzal a hittel indítottam útjára: minden rendben lesz. Nem is lehet másként. Ám az élet megmutatta, hogy semmi nem biztos és semmi sem egyértelmű. A mosolygós, életvidám

szőke kis tündér minden nap lelkesen indult az iskolába, ám néhány hónap múlva egyre kevesebbet láttam mosolyogni, de annál többet láttam fáradtnak. A betűk összeolvasása, igazi megpróbáltatás volt számára. Majd jöttek a betűtévesztések. A tanító néni több otthoni gyakorlást kért, amit be is tartottunk. A leckén kívül, minden nap hosszú időt töltöttünk, olvasással, másolással, diktálással, számolással. Mert a matematika is csak így ment. Az első osztályt megszenvedve ugyan, de ötössel zárta. A második osztály már igazi rémálom volt. Azt is keverte az olvasásnál, amiről azt gondoltam már tudja. Ahogy hosszabbodtak a szavak, szövegek, annál súlyosabba vált az olvasászavar.

Fokné Borbély Marianna virágai

A sok gyakorlás ellenére a helyesírás is nehezen ment. Időpontot kértem a tanító nénitől, és elmondtam neki milyen áron éri el kislányom a négyes osztályzatot. Nem tartottam elfogadhatónak, hogy egy második osztályos gyermek szabadideje csak feladatok gyakorlásából álljon. Ráadásul még

így sem megy úgy az olvasás, ahogy kellene. Éreztem, itt valami baj van. Aggályaimra a tanító néni válasza az volt, hogy a kislánnyal nincs semmi gond, ám nem vagyunk egyformák. Van, akinek több gyakorlásra van szüksége.

Elfogadtam a választát, ám a szívem érezte, hogy itt bizony baj van. Így is lett.

Harmadik osztály első fél éve után behívatott a tanító néni. Igen csak zavarban volt, és azt tanácsolta, vigyem el a kislányomat a szakszolgálatához, felülvizsgálatra.

Amikor meghallottam a diagnózist: diszlexia, diszgráfia, megfordult velem a világ. Megkönnyebbülés, és a düh együtt tört felszínre a lelkemből. Megkönnyebbültem, mert beigazolódt, hogy a megérzésem jó volt, és valóban tanulási zavar áll fent nála, ami megfelelő módszerekkel könnyíthető. Csak hogy addigra mi már sok álmatlan, és kudarcos napon voltunk túl. Az a sok gyakorlás is értelmetlennek tűnt, mi közben lánykám lelkében kialakult egy szorongó, visszahúzódó kislány, aki a küzdelmek ellenére sem ért el jó eredményeket.

A közepes osztályzatnál, már nagyon megdicsértem, mert tudtam ez a maximum, amit ki tudott hozni magából. Dühös voltam, mert hiába jeleztem hosszú ideje a tanító néninek, hogy baj van, figyelmen kívül hagyta a megérzéseimet.

Na, de végre szakszerű segítséget kaptunk, csak hogy ez huszonnéhány évvel ezelőtt, még gyerekcipőben járt. A legnagyobb károkat nem az osztályzatokban mértem, hanem a lányom lelkében. Hiszen az osztályzatokat ki lehet javítani, de a szorongástól, már sokkal nehezebb megszabadítani egy kisgyermeket.

Az idő elszállt, a kislányból édesanya lett, egy tündéri kislány anyukája. Nagymamaként sok időt töltöttem az unokámmal. Azt gondolom a mai édesanyáknak, az internet világából adódóan, már minden segítség ott van, hogy észrevegyék, és orvosolják az esetleges problémát, ami a gyermekkel van. Sokat játszottunk együtt, és a játékos fejlesztésekben is aktívan részt vettem. És akkor ismét jött a megérzés: valami nincs rendben.

Az óvoda felé jeleztük, hogy mit tapasztalunk. Az óvó néninek, aki annak idején a lányom óvónénije is volt, elmeséltem, hogy az anyuka diszlexiás volt, ám szerinte: minden rendben van a gyermekkel.

A lányom mégis elkezdte magánúton fejlesztésekre hordani őt. A nagycsoport végén, egy elismert fejlesztőpedagógus azt mondta az unokámra:

nem diszlexiás, és teljesen felkészülve megy iskolába, sőt jóval fejlettebb a kortársainál.

Ösztönösen éreztem, hogy márpedig van valami... Elkezdődött az iskola, és besegítve a gyermekeimnek, sokszor én megyek az iskolába az unokámért, és időnként együtt is tanulunk.

És újra jött a felismerés. És ismét ugyanaz. Betűtévesztés, és visszafelé olvasás. Egy alkalommal sikerült a szülőként átélt iskolai, kálváriánkról beszéni a tanító nénivel, aki egy tapasztalt, nagy tudással rendelkező pedagógus.

Kértem, hogy nagyon figyeljen az unokámra, mert erősen érzem, hogy hasonló esettel nézünk szembe, mint az anyukájánál. Hamarosan beigazolódt a megérzésem, az unokám is diszlexiás, és ADHD-val is küzd.

Most előadásokra járok, szakanyagokat olvasok, és azt gondoltam ezzel a tudással megerősödve segíthetek abban, hogy az önértékelésben ne essen csorba. Tévedtem. Már pityereg, hogy a többiek ügyesebben olvasnak, és ő nem elég jó.

Azt gondolom, hogy a gondos, odafigyelő, támogató családi légkör ellenére is kialakulhat a gyermekekben ez az érzés. Hiszen ők maguk is érzik a „hibájukat”. A legnagyobb, és a legfontosabb feladat ezeknél a gyereknél, a megfelelő önértékelés kialakítása, mert ez a felnőttkori jellemükre, sikereikre lesz hatással, vagyis az egész életükre. Az olvasás a fejlesztésekkel szépen elindul.

Az én kislányom is leérettségizett, csecsemő és kisgyermekgondozóként végzett, és idegen nyelvet is beszél. De az önbizalom, az még most is hiányzik belőle. Pedig neki lenne mire büszkének lennie. Hiszen amit elért, az sok hasonló embernek nem sikerült.

2023-at írunk. Ma már minden adott a felismerésre, a fejlesztésre. Még időben kérjünk pszichológiai tanácsot ezeknek a gyerekeknek, mert a legeslegfontosabb, hogy a lelkük rendben legyen, hiszen mi is csak úgy lehetünk önfeledten boldogok, ha a gyermekeinket, unokáinkat is annak látjuk.

Vigh Éva: Életünkben az újjászületés

Furcsa jelenség ez. Megszületünk, felnövünk, családot alapítunk, egyedül leszünk, eltávozzunk.

Végig tekintve a folyamatot és felismerve annak a dinamikáját joggal feltételezhetnénk, hogy kiszámítható, jól lekövethető az idő múlása. Aki reálbeállítottságú, tán még egy folyamatábrán is képes szemléltetni az egymást követő időszakokat.

Mint ahogy mindenkiben, bennem is erősen él az emléke az óvodáskornak, a kétségbeesésnek, hogy otthagynak valahol egy számomra teljesen ismertelen közegben. Milyen nagy segítséget tud nyújtani egy otthonról hozott párna, takaró, kis rongy, amit gyűrögetni lehet, netán egy kedvenc játék.

Egy idő után megszokjuk a szabályrendszert, reggel elbúcsúzni, délután az ölébe ugrani a szülőnek, aki értünk jön.

Meg kell változnunk, hogy tudjunk egyedül öltözni, tisztálkodni, enni. Ki tudjuk fejezni az óhajunkat, persze nem akárhogy, hanem udvariasan, választékosan, szépen. Tudomásul tudjuk venni, ha nem teljesül a kívánságunk, kordában tudjuk tartani az érzéseinket.

Hamarosan büszkén emlegetik a körülöttünk élők, hogy milyen nagyok lettünk már és mennyire jó, hogy iskolások leszünk.

De ahhoz, hogy elkezdhessük iskolai pályafutásunkat, picit át kell formálódni. Tudnunk kell nyugodtan ülni egyhelyben, tudnunk kell figyelni, koncentrálni egy dologra huzamosabb ideig.

Iskolás éveink alatt meg kell tanulnunk megégyezni dolgokat és szép lassan el kell sajátítanunk azt a készséget, hogy felelősséget vállaljunk. Önállóan döntsünk bizonyos dolgokban, és megtapasztaljuk, ezeknek a döntéseknek nem csak pozitív vetülete lehet, de negatív is.

Mire úgy érezzük, minden készséget elsajátítottunk és biztonsággal el tudunk igazodni az adott keretek között, addigra elérkezik az iskolaváltás időszaka.

A következő években meg kell változnunk sok téren. Talán ez a felnőtt lét előszobája. Már nem jönnek a szülők értünk, nem pakolják be a táskánkat, nem hívják fel a barátokat, hogy mi a lecke. Igen ám, de ezzel az önállósággal bizony együtt jár a kételkedés, vajon jó úton járunk-e, szeretnek-e

minket, elfogadnak-e minket. És ha nem? Abban az esetben idomulunk, alakulunk, addig amíg beilleszkedünk.

Mire beilleszkedünk, megtaláljuk magunkat, kialakul a személyiségünk, elkövetkezik a pályaválasztás. A továbbtanulás, ahol megint át kell formálódni, hiszen az új követelményeknek meg kell felelni. Félúton vagyunk az igazi felnőttlét felé. Már csak kicsit kötődünk a családhoz, egészen másfajta kötődéssel, mint pár évvel azelőtt. Inkább kint vagyunk a szoros családi közösségből, mint benn.

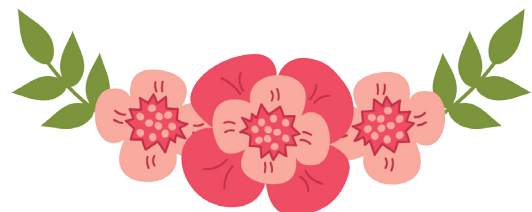
Jön a szerelem, befejezzük a tanulást, házasodunk. Elköltözünk otthonról, ott van amire évekig anynyira vágytunk, az önállóság. De mihez kezdünk vele? Sokszor vágytunk rá, de nem tudtuk ennyi mindennel jár.

Gyerekek születik. És átváltozunk, talán jobban, mint eddig bármikor. Most már mi vigasztalunk, ha fáj valami, mi adunk enni, ha éhes, inni, ha szomjas. Mi simogatjuk, ha beteg, aggódunk érte, döntünk helyette. Az egész lényünk átalakul és annak a kis teremtménynek a támogatója lesz. Azért dolgozunk, hogy neki legyen, azért sietünk haza, hogy vele legyünk, azért teszünk mindent, hogy ő éljen, jól legyen, boldog legyen.

És ahogy a kisgyermek elindul az útján, nekünk is át kell alakulni. Amikor elérkezik az idő és saját családot alapít, hirtelen ráeszmélünk, hogy megrekedtünk a haladásban.

Valamilyen szinten vissza kell lépni a fiatal felnőtt korunkba, amikor önállóak lettünk. Talán ez a legnehezebb változás, hiszen egy kicsit tulajdonképpen vissza is kell lépni, nem csak előre. De megint átformálódunk és biztosak lehetünk benne, hogy itt is sok szép dolog vár ránk.

Olyan ez, mint az évszakok változása. Tavasszal rügyfakadás, megszületünk, nyáron kiteljesedünk, ősszel lelassulunk, mint a gyönyörű színpompás természet és a vakító fehér hóval bekövetkező télen megtisztulunk és búcsút veszünk. Megannyi újjászületés, átváltozás után megérkezzük.

Soós-Győrffy Katalin: Könyvszobrászat avagy hobbi?

Mindig is volt az életemben valamilyen kézműves tevékenység, amivel foglalkoztam. Gyermekkoromban a néphagyományok és családi szokások pl. kötés, horgolás, szövés, hímzés voltak az életünk része. Lánykoromban a makramézás lett a legszebb időtöltésem. A szobáink tele voltak makramé használati és dísz tárgyakkal.

Vagy három éve a frivolitás más néven a hajócsipke lett a kedvencem. Leginkább ékszereket készítek ezzel a technikával. Több kiállításon vettem részt munkáim és én is szívesen hordom őket. Úgy érzem, hogy ez a fajta tevékenységem még sokáig megmarad.

Már többször láttam itt-ott könyvhajtogatást, de az idén, január 22-én, a dabasi Halász Móricz Kúriában újra láttam egy pár dekorációnak kitett hajtogatott könyvet és most beleszerettem. Interneten kezdtem keresgélni hogyan lehet ilyet készíteni. Rájöttem, hogy a „Book folding” kifejezés külföldön nem újkeletű tevékenység, ám itt Magyarországon kevésbé ismert. Itt is vannak egy páran, akik akár hivatásszerűen foglalkoznak vele, de az emberek zöme még nem ismeri. Interneten sok fénykép található elkészült alkotásokról, de nagyon kevés az útmutató minta. Tehát sok kutakodás, sok videó megtekintése szükséges, ahhoz, hogy az alapokat megismerjük.

Én még nagyon a kezdetén tartok, de érzem és tudom, hogy fejleszteni fogom ezt a tudásomat.

Soós-Győrffy Katalin: Papírszobor kiállítás

Alig három hét alatt 28 alkotásom született.

Ami szükséges: elsősorban jó minőségű, több száz oldalas könyv. Nem jó a túl régi könyv, mivel hajtogatásnál törik, mállik. A könyvszobor készítéséhez keményfedeles, nem színes lapokkal, jó minőségű könyv szükséges. Tárgyak elkészítéséhez megfelel a lágy kötésű könyv is, mivel a borítója eltávolításra kerül úgy is. Aztán vonalzó, ceruza, radír, olló, ragasztó.

Nagy türelmet, nem kevés precizitást és kézügyeséget igényel. Ugyanis egy egyszerűbb alkotás elkészítése 2-4 óra, de a bonyolultabbak akár több napot is igénybe vesznek. A tervezés is sok időt vesz igénybe. Akinek nincs elég tapasztalata, az

úgy jár, mint én. Az első könyvemnél a pillangó minta nem a könyv közepére került, mert rossz irányba fordítottam a könyvet. Aztán kiokoskodtam, hogy még egy pillangó el fog férni. A végeredmény, egy fejjel lefelé pillangó. Újra rossz irányban tartottam a könyvet. De tanulságnak, tapasztalatszerzésnek nagyon jó volt.

Rájöttem, hogy nem is olyan egyszerű a könyvszobrászat, és ezen belül is több technikát is alkalmaznak. Van, amikor a lapokat csak hajtogatják és van, amikor bevágáson alapul.

Most azon vagyok, s nagyon érdekel, a minták elkészítésének módja. Számítógépes programmal pontosan meg lehet tervezni és ki lehet számítani egy mintát.

Bonyolultabb minták e nélkül nem is készíthetők el.

Lehet, hogy nem leszek könyvszobrász, de szívesen leszek hobbi könyvhajtogató.

Maga a hajtogatás jó időtöltés, kikapcsolódás részemre. A késztermék, a sok szép dekoráció sikerélményt ad számomra és nézegetve csodát nyújt. Odaajándékozva, másoknak is örömet szerzek. A régi könyvek, az újra hasznosításuk által, könyvszoborrá alakításukkal, valakinek, a könyvespolcának díszévé válnak.

Váradi Klára: Tavaszi séta Zalában

Surman Viktor: Amikor az emberek megtanultak ünnepelni

Volt idő, amikor még sötétség uralkodott a világban és fagyott volt a föld, az emberek odúkban, barlangokban elbújva éltek, rettegtek a vadállatoktól, amik rájuk vadásztak, meg a démonoktól, akik gyötörték őket, de még egymástól is féltek. Réges-régen...

Ebben az időben élt egy ember a feleségével, három fiával és három lányával. Ez az ember elhatározta, hogy véget vet a sötétségnek, a félelmeknek és visszaadja a fényt a világnak, ezért elindul, hogy megkeresse hollót, aki fogva tartja a Napot. Amikor a családja megtudta, hogy mire készül a lányai könyörögtek neki, hogy ne menjen, ne hagyja őket ott védtelenül, élelem nélkül. A legkisebb fia, viszont apja elé állt és elvállalta azt, hogy kiszabadítja a Napot. Ezt már a legnagyobb fiú nem állhatta, nem, hogy ő közülük a legkisebb legyen a dicsőség. Ezért hát a legidősebb elverte onnan a legkisebbet és ő lépett apja elébe, hogy elvállalja azt, hogy kiszabadítja a Napot. Apja beleegyezett és elbocsátotta.

A fiú útja egy rengeteg erdőn vezetett. Az erdő kellős közepén egy tisztást talált. A tisztás közepén egy hatalmas agancsú szarvas feküdt, oldalán seb, a sebből vér csordogált. Amikor odaért a szarvas megszólalt: „Ó, fiú! Szedjél gyógyfüvet a nagy tölgy alól és etess meg vele, hogy meggyógyuljak. Ha meggyógyítasz, megtanítom neked az ünnepet! A fiú azonban azt mondta: „Nem kell nekem az ünnep, nincs szükségem rá, a Napot megyek kiszabadítani.” Erre fogta és levágta a szarvast, a húsát megette.

Az erdőből kiérve egy nagy füves pusztára ért. A pusztán éhes vadállatok bóklásztak szerteszét. Amikor meglátták a fiút, nyomban rátámadtak és széjjel tépték.

Amikor a legidősebb fiú már hosszú-hosszú ideje nem tért haza, a legkisebb újra apja elé állt, és elvállalta azt, hogy kiszabadítja a Napot. Azonban a középső fiú nem állhatta, hogy a legkisebbé legyen a dicsőség. Ezért hát a középső elverte onnan a legkisebbet és apja elébe ment, hogy elvállalja azt, hogy kiszabadítja a Napot. Apja beleegyezett és elbocsátotta.

A középső fiú útja is a rengeteg erdőn át vezetett és ő is rátalált a tisztásra, a közepén ott feküdt a szarvas, oldalán seb. Megszólította a szarvas: „Ó, fiú! Szedjél gyógyfüvet a nagy tölgy alól és etess

Váradi Klára: A lámpafény zavaró

meg vele, hogy meggyógyuljak. Ha meggyógyítasz, megtanítom neked az ünnepet! A fiú azonban azt mondta: „Nem kell nekem az ünnep, nincs szükségem rá, a Napot megyek kiszabadítani.” Erre fogta és levágta a szarvast, a húsát megette.

Az erdőből kiérve hegyvidékre ért. A hegyvidéken emberek vadásztak. Amikor meglátták a fiút rátámadtak megkötözték, és felkoncolták.

Amikor a középső fiú sem tért haza már hosszú-hosszú ideje, a legkisebb újra apja elé állt és elvállalta azt, hogy majd ő kiszabadítja a Napot. Hiába rimánkodott, könyörgött az anyja és a nővérei, ő hajthatatlan maradt. Így hát apja útjára bocsátotta.

A legkisebb fiú is bejárta a rengeteget és rátalált a tisztásra, ahol a szarvas feküdt sebzetten. Azt mondta neki a szarvas: „Ó, fiú! Szedjél gyógyfüvet a nagy tölgy alól és etess meg vele, hogy meggyógyuljak. Ha meggyógyítasz, megtanítom neked az ünnepet! A fiú azt mondta: „Nem tudom mi az az ünnep, én a Napot megyek kiszabadítani, de szedek neked füvet a nagy tölgy alól és meggyógyítalak.” Így is tett, és amikor a szarvas meggyógyult magához vette a legkisebb fiút és megtanította neki az ünnepet. Megtanította do-

bot készíteni és ütemesen dobolni. Megtanította sípot készíteni és megfújni azt. Megtanította a táncra. Megtanította arra, hogy énekeljen, ha fél, énekeljen, ha ünnepel, énekeljen, ha fáj valami, és gyűjtsön maga köré minél több embert, tanítsa meg őket is ezekre a dolgokra, és ünnepeljenek együtt. Miután mindent megtanult, a fiú útjára indult.

Ő is kiért a rengetegből, a nagy füves pusztára jutott, ahol vadállatok lestek rá. A vadállatok rátámadtak, széjjel akarták tépni, de megjelent a szarvas, és az egyik agancsát a fiúnak adta. A fiú az agancssal megölte a vadállatokat.

A nagy füves puszta után hegyvidékre ért. A hegyvidéken emberek voltak. Amikor észrevették a fiút, rátámadtak és megkötözték, hogy felkoncolják. De a szarvas újra megjelent és neki adta a másik agancsát is, aki azzal elvágta a köteleket és kiszabadította magát.

A hegyeken túl egy zabolátlan folyóhoz ért. A folyó túlsó oldalán, egy hatalmas sziklán állt egy óriási fenyőfa, a fenyőfa tetején fészkelte a holló. Nem volt más út a holló fészkéhez csak a folyón

át. A fiú neki is indult, de a folyó elragadta és elnyelte, ott lelte halálát a fenekén a kavicsok között. A szarvas azonban újra megjelent, és életet lehelt belé.

Ezután megmászta a sziklát, fölmászott a fenyő tetejére. A holló éppen nem volt a fészében, de a fészek aljában ágak közé szorítva megtalálta a Napot és kiszabadította. Az rögtön felszökött az ég tetejére, és fényével beragyogta az egész világot; elűzte a fagyot és meleg lett a Földön. Nemsokára zöld növények nőttek a hó és jég helyén, az emberek előmerészkedtek a föld alól, a barlangokból, és már a vadállatok sem vadásztak rájuk többé, hiszen volt élelem mindenki számára.

A fiú is hazatért a családjához, és ahogyan a szarvas kívánta maga köré gyűjtötte az embereket, dobott és sípot készített, megtanította őket dobolni, sípolni, táncolni, és énekelni. Megtanította őket ünnepelni. Azóta az emberek ünnepelnek, ha örömük van, ünnepelnek, ha fáj valami, és az ünnep az életük része lett.

Ősi mesék nyomán...

Bene Edit fotója: Naplemente

Szabó Józsefné: Hosszúláb

Egyszer régen, igen-igen régen, amikor még kicsi gyerek voltam, az egyik télen nagyon beteg lettem. Mikor elkezdett olvadni a hó, és a Nap melegebb sugarakkal simogatta a Földet, a doktorbácsi azt mondta a szüleimnek:

- Nézzék... a kislány alapjában véve meggyógyult ugye... de nagyon vézna, a szeme karikás, a bőre sápadt... és ahhoz sincs ereje, hogy a párnáját felverje reggel. Így van-e Angyalom?

A kislány, vagyis én, nem merem szólni, csak elbújtam anyukám szoknyája mögé, és apám erős kezét fogtam közben.

- Az volna a javaslatom – folytatta a doktor -, hogy keressenek valami jó ismerőst, rokont, akiben megbíznak... vigyék a kicsit vidékre, a szabad levegőre, hátha ott megerősödik. Más ugye ott az élet... na, van-e valaki?

A szüleim csak néztek egymásra, aztán a doktorbácsi elment. Anyukám mosolygott, hogy milyen jó, hogy meggyógyultam, kérdezte, mit szeretnék enni, milyen játékhoz van kedvem ma... de nem voltam éhes, és játszani sem akartam, csak aludni.

Néhány nap múlva a szüleim érdeklődtek, volna-e kedvem kirándulni? Csilona mamához megyünk, a Kulcsocska tanyára. Volt kedvem, és a csomagok nagyságából sejtettem én, hogy nem lesz ez csak olyan villám látogatás...

Csilona mama valamilyen rokonunk volt, azt nem tudom pontosan, hogyan, de azért hívtuk így, mert fiatal korában nagyon csinos volt, és Ilona volt a keresztnéve. De a Csinos Ilona ugye hosszú... Szóval elindultunk, mentünk, busszal is, vonattal is utaztunk, sok ideig. Én egy szép madaras könyvet kaptam az útra a szüleimtől, azt nézegettem, mert olvasni még nem tudtam. Megkérdeztem Anyukámtól, miért Kulcsocska a tanya neve... anyukám azt mondta, hogy azért, mert olyan apró picike a ház, és az ajtaja is olyan kis méretű, hogy csakis egy kicsi kulcsocskát tudnak az ajtó zárba tenni, már ha valaki be akarná zárni azt, de Csilona mama nem szokta.

Amikor a vonatról leszálltunk a hosszú út után, egy hajlott hátú, barázdált arcú, kedves mosolyú idős néni várt bennünket. Fején sötét kendő, meleg szvetter védte a tavaszi levegő hűsétől, sok szoknyája előtt ragyogó fehér, hímzett köténye csalogatta oda minden leszálló tekintetét.

Összeöleleztünk, aztán maga elé penderített, forgatott jobbra, balra, kis madárra hasonlított az arca, ahogy csücsörített szájával fejét egyik oldalról a másikra billentve vizsgálgatott a tekintetével. Majd megsimogattott, és azt mondta:

- Jó lesz neked nálam, azt hiszem.

Az egyik táskánkat egy nagy takaróba bugyolálta, abból bagyut készített, és hátára vetve sietős léptekkel indult el a sínek mentén. Anyukám, Apukám is vitt még egy-egy táskát, nekem nem kellett vinnem semmit, egy idő után mégis nehéz volt követni az apró, de sietős lépteket.

Már nem emlékszem arra, mennyi ideig gyalogoltunk, csak azt tudom, már a tájat sem néztem, csak az utat a talpam alatt, mert nagyon nehéz volt a járás. Egy idő után elhagytuk a síneket, és hol jobbra, hol balra fordultunk az ösvényen.

Végül megérkeztünk egy kis, fákkal, bokrokkal övezett tisztásra, ahol tényleg, egy apró ház állt. A ház előtt rönkökből készült asztal, rönk padokkal, attól távolabb egy kútágas nyújtózkodott a magasba, a házikó előtt egy kis faépület, amiből egy kiskutya orra szuszogott kifelé. A ház mögött néhány szőlőkordon kanyargott, mellette frissen ásott földterület feküdt.

Csilona mama nem volt híve a sok beszédnek, éltes kora ellenére olyan gyorsan tett-vett, hogy alig bírtam szemmel követni. Hamarosan leterítette az asztalt, ennivalót hozott ki a házból, a kútból friss vizet húzott egy vödörbe, és invitált bennünket, hogy csak ülünk le, és együnk jó étvággyal. Evés után ő szunnyadt egyet az ágyában, mi pedig örvendeztünk a finom, friss levegőnek, és a Nap melegének. Szüleimmel sétálgattunk a ház körül, figyeltük a vastag rügyeket a fákon, próbáltam felismerni néhány madarat, amik arra szálltak.

Mikor már minden szegletét megismertem a háznak és a kertnek, a szüleim megkérdezték, maradnék-e itt egy kicsit Csilona mamával. Pár hétről volna szó, hogy jó levegőn legyek, amit a doktor javasolt, hogy megerősödjek.

Hát így maradtam én Csilona mamával Kulcsocska tanyán. Szüleim hazautaztak, a csomagokat otthagyták nekünk, mi pedig lefeküdtünk vacsora után a kis ágyakra, a kisházban.

Reggel arra ébredtem, hogy a süt a nap, a madarak csicseregnek, és egyedül vagyok a házban. Korábban ez nem fordult elő, így aztán igazán

megijedtem, és mezítláb szaladtam ki a házból, a mama nevét kiáltozva. Egyszer csak előballagott, kezében ásó, szoknyája előtt egy fekete kötény, lábán egy rissz-rossz régi cipő. Mosolyogva örvendezett nekem, milyen jó, hogy felébredtem, már nagyon vár, egyedül sok a munka...

- De Csilona Mama! Hol van a reggeli?

- Reggeli Aranyom? Lesz az is, hamarosan! Csak gyere-gyere, segíts kicsit!

Mama ásott, én a gereblyét huzigáltam utána, mert az magában olyan nehéz volt, hogy alig bírtam mozgatni, föld nélkül is. Nekem örökkévalóságnak tűnt, mire megálltunk. Akkor a Mama elővarázsolt valahonnan egy szép fehér konyharuhát, benne cipó volt, és mellette egy kis, cserepedényben tej. Régen ettem annyit, mint akkor reggel. És nagyon finom volt!

Mire a Nap melegen sütött, már bent voltunk a házban. Mama elmondta, hogy délután szédobáljuk a venyigét az udvar végében. Venyigének mondta a februárban lemetszett szőlővesszőket, de hogy miért kell szétszórni, azt nem tudtam.

És akkor Csilona Mama mesélni kezdett:

- Tudod Aranyom, régóta lakom itt, és egy ideje egyedül élek. De minden tavasszal reménykedem benne, hogy Hosszúláb visszajön, és újra fészket épít mellettem. Ezért minden tavasszal szétszóróm a venyigéket, hogy legyen miből építeni. Aztán, ha mégsem jön, a venyigéket összeszedem. Régebben a fák között rakott egy hatalmas fészket, jó széleset, hogy a fiókáinak bőven legyen hol biztonságosan felnevelkedni, de már évek óta nem látogatott meg... Pedig már a szomszéd tanyán lakó sógort is megkértem, készítsen nekem egy nagy kereket a magaslatra, hátha úgy szívesebben rakná meg a fészket Hosszúláb, hiszen a régi darabjait elhordák a többi madarak... de eddig nem jött... talán az idén... - mondta a Mama, és egészen könnyes lett a szeme.

Odavittem neki a könyvem, hogy megvigasztaljam, és kértem, mutassa meg, benne van-e Hosszúláb? Nagy örömmel mutatta nekem, hogy igen, ott van!

- Hosszúláb valójában egy gólya, ami majdnem akkora, mint Te most... de ha kiterjeszti a szárnyát, akkor hatalmas. Hosszú, piros csőre, hosszú piros lábai vannak, tollazata főként fehér, de ezéztollai vége fekete színű. Minden félét megszik, a gilisztát és a pockot is, kígyót, siklót... na de, ne pihengessünk, mert akkor nem lesz kész az ágyás! - mondta, becsukva a kis könyvem.

Egész nap dolgoztunk. Emlékszem, mennyire sajgott a kezem a gereblyétől, és milyen nagyon szerettem volna lefeküdni aludni. De tetszett nekem az a ritmus, ahogy a Mama a földet ásta, és megforgatta, élveztem, ahogy a puha földhányás ágyássá rendeződik, és nagyon jókat beszélgettünk a munka közben, mert Csilona Mama minden csúszómászót ismert, minden bogárkát és madarat, tudta, melyik hol lakik, ismerte a nevüket és még azt is tudta, melyik bokor mellett álljak meg moccanatlan, ha szeretnék megpillantani egy barázdabillegetőt.

Gyakorlatilag a napok így teltek el. Nem történt semmi különös, én mégis minden percét élveztem. Mígnem egyszer reggel nem én ébredtem a napsütésre magamtól, hanem Csilona Mama izgatott hangjára, aki megrázta a vállamat és hívott, nézzem meg a régen várt vendéget.

Valóban... az udvar hátsó részén, ahol a venyigéket már régebben szétszórtuk, maga Hosszúláb lépdelt, akár egy frakkba öltözött uraság. Időnként megállt, lazított a tollán egyet, majd megigazította a földön az egyik kis vesszőt, csőrébe fogta, és egy rúgással már fent is repült a tiszta égen! Izgatottan figyeltük, merre köröz a levegőben, majd láttuk, hogy nincs túl messze az a hely, ahol eltűnt a szemünk elől.

Ettől kezdve Hosszúláb lépett elő Csilona Mama fontossági sorrendjében. Van-e neki elég anyag a fészkekhez? És a venyigék mellé hordott mindent, amiből azt képzelte, lehet fészket építeni. Még az ócska kötényéből is csíkokat hasított, remélve, hogy a tojások alá jó lesz.

Én már nagyon szerettem volna látni, ahogy Hosszúláb a fészket építi. Nem tudtam elképzelni sem, mekkora fészkek kellhet egy ilyen nagy madárnak. De Csilona Mama nem engedett bókászni, mert azt mondta, türelmesen ki kell várni, hogy itthon érezze magát Hosszúláb.

Aztán az a nap is eljött! Mikor Mama felkelt a déli pihenéséből, elindultunk, kézen fogva a fák felé. Mama kis kosarat hozott magával, lassan, csendesen sétáltunk előre, vigyázva, ne keltsünk nagy zajt. Egyszer csak megláttuk az égen a hatalmas madarat, amint éppen lefelé ereszkedik, csőrében valamivel. Tekintetünkkel követtük, majd sietve mentünk a közelébe. A fák takarásában állt egy régi ház, amit nem lakott már senki, annak tetején ékeskedett egy hatalmas fészkek. Mi a Mamával a fák tövénél leheveredtünk, a kis kosárból előkerült a ma sült pogácsa és egy kis víz. Mi-

közben majszoltuk az enivalót, Mama elmesélte, hogy a gólyák messziről jönnek ide, azért, hogy itt költsék ki és neveljék fel a fiókáikat. Afrikából jönnek, többen is egyszerre. Általában március közepén érkezik az első gólya, és augusztus végén már a fiókák is követik szüleiket a nagy útra, vissza Afrikába. Vannak, akik a párjukkal együtt érkeznek, de van, aki minden évben másik párral kezd fészeképítésbe, vagy a régi javításába. Amikor a fészek készen áll, és olyan nagy, hogy én is elférnék benne kinyújtott kézzel is, a tojást lerakják, és attól kezdve valamelyikük mindig őrzí a tojásokat, majd később a fiókákat az időjárás viszontagságai ellen. Ez idő alatt a párja látja el a fészkelőt élelemmel.

Emlékszem, számat is tátva hagytam a nagy figyelésben... nagyon tetszett nekem Hosszúláb, ahogyan a hosszú csőrével átadta párjának az enivalót, majd ismét szárnyat bontott, és ment tovább.

- Tudtad, hogy a gólyamadár a csőrében innivalót is tud hozni a szomjas kis fiókáknak? És ha esik az eső, nagy szárnyaival betakarja őket, hogy ne ázzanak? Eső után pedig ismét minden félét hord a fészekbe így itatja fel a vizet, hogy a fiókák szárazon maradjanak! Tudtad?

- Nem Mama, nem tudtam, de mikor lesznek fiókák?

- Hát, erre nagyjából egy hónapot kell várni. De most már menjünk mi is haza. – mondta Mama, és elindultunk.

Az elkövetkezendő napokban már pontosan tudtam, mit és hogyan tudok segíteni Mamának, Megtanultam úgy gereblyézni, hogy a gereblye azt csinálta, amit én akarok, tudtam ültetni, a kis palántákat locsolni. Tisztára tudtam söpörni a házat, és az én feladatom volt reggeli után a kutyának is enni adni, az edényeket eltörölgetni, és a helyére rakni. A párnákat kivittem szellőztetni, az ágyakat bevettem, az ebédhez a hozzávalókat a Mama utasításai alapján előkészítettem. Bár mit főzött, úgy ettem, mintha olyan finomat sose ettem volna. Néha elsétáltunk a nem túl közeli faluba, ott is a boltba. Mama ilyenkor erre szánta az egész napot, enivalót is vittünk, és vettünk is, oda-, és vissza is beszélgettünk, vagy kérdezgettem, és ő válaszolt. Kellemesen teltek ezek a vásárlós napok. A Mama ismerősei érdeklődtek, hogy én vagyok-e a városi pulya, Mama pedig mindenkinek eldicsekedett velem, hogy milyen jó kislány vagyok, és hogy mindenben számíthat

rám. És én nagyon boldog voltam!

Iskolába még nem jártam, írni nem tudtam, de Csilona Mama mindig mondogatta, hogy a szüleim örülnének, ha levelet kapnának tőlem, így aztán adott papírt, és színes ceruzákat, én pedig lerajzoltam az élményeimet: a kertet, a fészket, a gólyát, a kutyát, és még magát Csilona Mamát is. Ezeket a leveleket vásárláskor adtuk postára.

Az egyik gólyalesős napon – mert ez rendsze-

res délutáni foglalatosságunk lett-, láttuk a nagy mozgolódást a fészekben. A két gólya többször is hangosan kelepelt, így adta tudtára a világnak, hogy megérkezett az egyik utód, vagy az újabb. Ugyanis a gólya fiókák több nap különbséggel bújnak ki a tojásból, kettő, négy vagy akár hat is. Mi még nem tudtuk, mennyien lesznek, erre újabb egy hónapot kell várni, mire felállnak a fiókák, és kilátszanak a fészekből. Örömmel bandukoltunk haza, és elújságtuk Kutyának, hogy új lakói vannak a fészeknek.

Az egyik boltba menős napon, amikor a postán is feladtam a szokásos leveletem, a postásnéni mondta, hogy: - Alighanem Aranyom, ez a Te leveled! – és átadott nekem egy rózsaszín borítékot, kék betűkkel írva. Illedelmesen megköszöntem, és szaladtam ki a Mamához, aki elolvasta, hogy bizony, ez a mi levelünk. Annyira izgatott voltam, hogy rögtön kibontottuk, és olvasni kezdtük. Kiderült belőle, hogy a szüleim utaznak hozzánk, és

értem jönnek, hogy hazavigyenek, mert nagyon hiányzom nekik. Én sírni kezdtem, Csiloná megvigasztalt, aztán egyszerre csak kiderült, hogy a levél régen íródott, és az a nap, ma van, amikor jön a Családom. A vasútállomás nem volt messze, és Anyukámék már ott toporogtak a porban, nem tudták, hol lehetünk.

A nagy öröm után csak azt vettem észre, hogy furcsán mosolyognak... és csak annyit mondanak egymásnak: igaza volt a doktornak!

Alig vártam, hogy a házhoz érjünk, és végre elvihessem őket a fészekhez! A kis lakók már felálltak benne, négy kis fejecske imbolygott a kicsi és vékony nyakuk végén, a csőrük rövid volt és fekete... nem volt bennük még semmi gólyához hasonló. Gyorsan megették, amit a szülők hoztak nekik, így azok csak szorgalmasan újra és újra elrepültek, hogy adhassák a finom falatokat: férgeket, rovarokat, halacskát, békát, vagy akár egy pockot is. És ahogy a Mama mondta: vizet is csorgatnak a csőrükbe, a nagy meleg idején.

Anyukámék pár napot velünk töltöttek még, megcsodálták az ültetvényemet, a kis virágos kertemet, ettek az általunk aszalt, kertben termelt meggyből, és hallgatták a híreket a mi gólyánkról, Hosszúlábról.

Csiloná Mamától egy nagy öleléssel búcsúztunk, ő megígérte, hogy számot ad a gólya család mindennapjairól, én pedig megköszöntem a sok szép napot, amit Vele tölthettem el.

Elmúltak az évek, ám ahányszor csak lehetett, Csiloná Mamával töltöttem a nyarak egy részét. Már nem sajgott a kezem a gereblyétől, és tudtam vele dolgozni egész nap. Később már az ebéd készítését is rám bízhatta.

Örömmel láttam, hogy Hosszúláb évente visszatér. Csiloná Mama elmesélte, hogy kutatók jöttek, és meggyűrűzték a mi madarunkat, sőt jeladót is kapott, így a tudósok pontosan tudják követni, mikor, merre jár. Hosszúláb akkor 5 éves kor körül lehetett, de a legidősebb gólya, akit meggyűrűzték valaha, 34 évet is megélt!

Sokat tanultam azokon a nyarakon. A Szüleim mindig mondták, hogy vigyázzak a környezetemre és védjem a természetet, de ezt a városban és gyerekfejjel nem nagyon értettem, mit jelent. A Kulcsocská tanyán megtapasztaltam, hogy mindennek értéke van, nem teszünk tönkre semmit és nem taposunk el egy bogarat sem, csak azért mert megtehetjük, mert nagyobbak vagyunk. Feleslegesen nem locsoljuk a vizet szer-

te-szét, nem dobjuk el a szemetet sehova, nem eresztünk piszkot a patakba, és ha ki kell vágnunk egy fát, lehetőleg újat ültetünk a helyébe. Persze, a városban máshogy van: szelektíven gyűjtjük a szemetet, nem használunk egyszer használatos műanyagterméket, vagy például a gólyák védelmében a villanyvezetékeket szigeteléssel látják el, hogy ne szenvedjenek áramütést.

Manapság már az unokáimmal megyek sétálni, én is Mama lettem, akihez eljönnek. Megmutatom nekik az utcahosszat telepített fészektartó állványokat, melyek többségén már jó vastag a fészek. Télen nevetjük a sok ficseri verebet, akik a fészek gallyai közt kukucskálnak ki egy kis eleségért. Tavasszal fogadást kötünk, hogy melyik fészekbe érkezik az első lakó, április táján figyeljük, melyikből hány fejecske figyel, és amikor a nyár elérkezik, gyönyörködünk a sok-sok gólya szárnyalásában: hatalmas köröket írva a levegőben egymás mellett, fölött és alatt keringenek, készítik fel izomzatukat és tollazatukat a nagy útra. Majd egy reggel arra ébredünk, hogy ismét minden fészek üres. Akkor elkirándulunk a közeli vizes élőhelyhez, ahol talán a környék összes gólyája összegyűlik egy utolsó szedegetésre, bogarászásra. Aztán másnap már onnan is tovább állnak, elszárnyalnak.

Jó utat, kedves Hosszúláb! Találkozunk jövőre is!

Tóth Eleonóra: Pirkadat a tavon

Tóth Eleonóra

Tóth Benjámín: Virágok

Tóth Benjámín

Tóth Nimród: A bohóc.

Tóth Nimród: A Bohóc

Ambrus József

Kedves Olvasó!

Az Alkotó Tavaszi számának vendége Ambrus József költő, akinek egyedi stílusú, izgalmas versei rendszeresen megjelennek az Alkotó hasábjain. S, hogy mire számíthat e bemutatkozásban a kedves érdeklődő? Ezt legkifejezőbben vendégünk fogalmazta meg: „Van benne száraz szöveg, adat, és filozófia. Röviden, tömören, hogy az olvasó is belekukkantson...” Szívből ajánlom figyelmükbe!

(HerMann)

Székelyföldön születtem Gyergyószentmiklóson (1966). Iskoláimat helyben, és továbbá a Gyulafehérvári Római Katolikus Szemináriumban végeztem, (katolikus pap akartam lenni, de egy latin vizsga miatt engem is eltanácsolt az egyetem fura ura). Ezt követően a Szegedi Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán mint bölcész diplomáztam. Első versem a (16 évesen) Kolozsvári Utunk c. irodalmi folyóiratban jelent meg, a továbbiakban (ritkán) helyi lapokban, és antológiákban publikáltam. Az akkori lehetőségek nem tették lehetővé az önálló verseskötetet, így házilag gyártottam egy könyvkötő által bekötött, maszek példányt. Sokáig csak a fiókom őrizte verseim, de egyszer csak kinyílt a fiók. Nyolc verseskötetem jelent meg: Férfiének 2012, Kifosztott szépség 2013, Golgotavirág 2014, Az élet bolondja 2015, Egy marék szerenád 2016, Törékeny tekintet 2019, Egyedül Európában 2020, és idén 2022 – ben, az Ünnepi Könyvhétre a Levegő vére címmel. Több irodalmi lap közölte írásaim: Agria, Nyugatplusz, Holnap Magazin, Alkotó, Hepehupa, Garabontziás

(Marosvásárhely), Magyar Múzsza, Előretolt Helyőrség, Partium, Fedél Nélkül, és sok más. Több online oldalon jelennek meg rendszeresen írásaim. Szerepeltem a Kossuth rádióban, a Kanadai Magyar Rádióban (Toronto), Marosvásárhelyi Rádióban, Club rádióban, Mária rádióban, Gyergyószentmiklósi rádióban, és a Fény tv- ben, Zugló Tv- ben, stb. Néhány irodalmi díj ami említésre méltó: Fair Play díj József Attila pályázaton (első), Dugonics András Irodalmi díj 2020, - Magyar Művészeti Akadémia zsűri különdíja 2021, Mécs László Irodalmi Díj 2021, Kláris irodalmi-kulturális folyóirat nívódíja 2022, Felvidéki Alkotók Egyesülete elismerő oklevél 2022, Maradok, Vers, Dal, pályázatán első helyezés 2022, Jelek 2022 Irodalmi Pályázatán Közönségdíj, Költészeti napi oklevél 2022, - Maradok, Vers, Dal pályázaton, „az év szerzője vers kategóriában” 2022, - „Szárnypróbálgatók 2023” országos irodalmi pályázaton „LIRA” kategóriában harmadik hely, és számos kitüntetés, online elismerés. 2021 - től tagja vagyok a magyar Pen Clubnak!

A tervek, célok sosem fogynak el, és úgy gondolom, hogy ez addig éltem, amíg a célok tervek visznek előre. Az igazi író, költő nem tudja abba hagyni az írást, a költői lét nem elhatározás kérdése, a költőt a sorsa teszi azzá. Az írás, az- az a költészet, a vers öngyógyítás, van amikor túlélés. Olvasni nagyjainktól, hogy a költői létnek felelősége van. A költő tehát ebben a megközelítésben spirituális vezető, próféta, aki saját élete minden rezdülését, tapasztalatát igazság-kinyilatkoztató nyelvi anyaggá sűrítve világító lámpásként helyezi az emberek elé... „Olyanok vagyunk, mint a könyvek. A legtöbb ember csak a borítót látja. Néhány ember csak a bevezetőt olvassa el. Sok ember hisz a kritikusoknak. És csak egy két ember lesz aki ismeri a tartalmat is.” (Émile Zola) Épp ezért érdemes egy könyvben elmélyülni,

mert nem tudhatjuk mit rejteget a magma. Deák-Sárosi László író, költő írta az Egyedül Európában c. verseskötetem előszavában, hogy: Ambrus József romantikus költő akinek minden verse, filozófiai és etikai kinyilatkoztatások sorozatából áll. Szemléltetés, bizonyítás, metaforákkal, metonímiákkal, szinesztéziákkal fűszerezve, vizuális érzetet keltő alakzatok, szóképek sokasága. Kiemelt stíluselem a ritmus, beleértve a rímet is. Egyedi versformát próbálok művelni, ami a szonettek egyfajta kibővítése, variációja. Szeretem az impressziók megjelenítését, az aktuális hangulatokat, filozófiai elemekkel keresztezve. Megtudhatjuk, hogy „miféle vers szülte a világot” Egy marék szerenád c. verseskötetben. Mai napig rendszeres kulcsmotívum a kísérletezés, hipnózisszerű világom szolgálja, effektezi a szürrealitás és a realitás mezsgyéjén. Kedvenc költőm Ady Endre, Pilinszky, Babits Mihály, Kányádi Sándor, Faludy György, és több tucat kortárs költő.

Csak vers, az ami
- örökkön életet,
ez ad erőt nekem,
ez maga az élet!

Nagy tehertétel a költészet, és minden irányzata, máig meg nem haladott átfogó eszmetörténeti és stílusirányzata is, mely felfokozza a költő szerepét.

Még sok ötlet lapul bennem iktatlanul.

Ambrus József: Párás merészkedő

Verset írnék, de visszatart a szégyen,
még ma sem tudom, hogy mi a hiba,
pár üveg bort vettem apró pénzen,
mert a színvonalat így kell tartania.
- Gótikus tollad földig rombol,
és odaköszön párás intellektusa,
- lírai hangon új verset posztol,
ha meglazul folyékony pulzusa.
Félelmet és beteg levegőt eszik,
nem látod a végét, hogy mi marad,
atomkultúrámot frissen kénezik,
a demokráciában nevelt bogarak.

Mindig a tudás emelt magasra,
romlott élet vert, bor és hatalom,
- bizalmat építetek a panaszra,
mert így kéjeleg a démonom.
Aszkéta hangon behódolt szégyen,
híg vérem a kóbor szellem hajtja,
mindenkori ravasz szerénységem,
kicsit betakar, de merészkedő fajta,

és felszürcsöli intellekt velődöt,
mert az ezredes végleg kimondta,
a tudománytól kérjél segítséget,
Plátói mámorodhoz naponta.

Beszélgetés Török Tünde tiszsaörsi irodalom-rajongóval

Török Tünde: a gyermekétől és unokájától több mint ezer kilométerre élő, egykor tanítónéni, aki kedveli és szereti az irodalmat, és azt az elhatározást tette pár éve, hogy a kortárs irodalmat fogja segíteni az általa készített felvételekkel.

Egy barátja, Rozványi Dávid író a következőket mondta róla: „Tünde szerintem nemzedékünk egyik legnagyobb versmondója. Hihetetlen munkabírása van, hihetetlen módon tud játszani a hangjával, ahogy mondani szoktam - ha a telefonkönyvet olvasná fel, az is világsiker lenne. Leginkább sokszínűségét említeném. Azt hogy milyen sokféle kortárs és klasszikus írot, költőt képes hitelesen tolmácsolni. Amit még ki kell emelnem, hogy képes magasztos gondolatokat közvetíteni a hétköznapi embernek nyelvén anélkül, hogy azok értékéből bármit elvenne.”

- Szia, Tünde! Köszönöm szépen, hogy vállaltad a beszélgetést folyóiratunk számára!

- Szia, Feri! Nagy örömmel teszem, ugyanis már nagyon sok szepet hallottam az Alkotóról! Színonalag gyűjtemény, megtisztelő belekerülni.

- Akkor kezdjük is. Úgy tudom pedagógusi végzettséged van. Miért éppen a tanítói hivatást választottad?

- Ezen az úton Szalai Józsefné - Erzsike néni - első tanító nénim indított el, abból a kis Tiszaörsi iskolából, „ezer évvel” ezelőtt. Hozzá olyan szinten vonzódtunk, mintha... Imádtuk, tiszteltük, csodáltuk... Ezt nehéz megfogalmazni...

- Tehát több volt, mint tanító néni?

- Sokkal több! Édesanyám mesélte, hogy ha el-sétált mellettem, és hozzáérhettem a köpenyéhez, már boldog voltam. És akinek megsimogatta a buksiját, az néhány napig a fellegekben járt. Hihetetlen módon értett a nyelvünkön... Az ő hatására lettem tanító, és ez volt életem egyik legjobb döntése, mert gyerekekkel foglalkozni maga a csoda, vallom, hogy konzerválja az embert!

- Térjünk rá az irodalomra. Irodalmi alkotásokat olvasol fel, ez hogyan kezdődött?

- Mindig szerettem olvasni, mindig szerettem a könyveket. Nagyjából tízéves korom óta szavaltam iskolai rendezvényeken, névadókon, házasságkötéseken. Iszonyatos irodalom és kultúréhségem volt, amellet pár évvel ezelőtt sok szabadidőm is lett. Elgondolkodtam, hogyan tehetnék valamit én is a kortárs irodalom népszerűsítéséért. Akkor találtam ki, hogy technikai lehetőségeimet és tudásomat kihasználva, hangfelvételeket, videókat készítek és azokat közze-

szem a Facebook-on.

- Hogyan választod ki a felolvasásra szánt alkotásokat?

- Erre nincs pontos receptem. Rengeteget olvasok... Klasszikus és kortárs irodalmat is, aztán ami szembejön velem és megtetszik, azt választom. Az biztos, hogy a „Munkásökök Vasököl, odacsap ahova köll” típusú verseknek nem én vagyok a közvetítője.

- Mennyien lehetnek, akiknek műveit felolvastad legalább egyszer? Össze lehet számolni őket?

- Húha, erre biztosan nem tudok pontosan vá-

laszolni. Van egy gyűjteményem: „írók, költők művei” címmel... de nagyon sokan vannak, sohasem számoltam össze.

- A hangod, melyre azt mondanám, hogy kellemesen meleg, barna hang. Úgy tűnik Dávidot is megfogta, mert egyszer azt írta, hogy verseit és novelláit direkt a te hangodhoz írja.

- Igen, valóban kapok tőle személyre szóló műveket, de azért van öneki rajtam kívül is a felolvasásban támogatója. Nekünk több bemutatónk volt együtt, és ilyenkor nekem is mindig elmondta ezt. Ebben nem kételkedem, ha ő azt mondja, hogy sok alkotását a hangszínemhez írta, akkor az biztosan úgy van. Bár nem tudom hogyan csinálja... Tény, hogy nagyon szeretem az alkotásait közvetíteni, jól és jól ír - ha időnként az idegen szavaival kibicsakoltatja is a nyelvem. Remekül lehet vele együtt működni bemutatónkon, vagy

temben énekkaros voltam, a főiskolán, a gimnáziumban és az általános iskolában is. Sohasem jártam énektanárhoz, de az ismerőseim azt mondják, nagyon jó hangon van.

- Mit szeretsz leginkább énekelni?

- Bármit! Hihetetlen mennyiségű dalt tanultam meg, és szinte minden helyzetre tudok egyet alkalmazni. Az ismerőseimet azzal szoktam örületbe kergetni, hogy megkérdezem: Te figyelj! Tudod melyik dal jutott eszembe erről a helyzetről?

- Lelkes irodalom-rajongónak tartod magad, vagy amatőr előadóművésznek?

- Bizonyos szempontból lelkes irodalom-rajongó vagyok és amatőr előadóművész is, de nem művészkedő. A művész szó tulajdonképpen nekem nem hiányzik onnan, így inkább csak amatőr előadó. Mindkettőt vállalom, a művészkedés nélkül. Nem azért készítem a felvételeket. A kezdetek

Rozványi Dávid: Merj élni!

Török Tünde fényképéhez

Merj élni, éld a percet,
éld az örömet, éld a bűt,
ne félj semmitől,
mert csak az élet éltet,
s csak a lemondás a halál,
szeretni veszély,
de nem szeretni biztos elmúlás,
hát éld a napot szerelmes szívdobbanásban,
éld az éjszakát, szerelem örületben,
mert mikor örömed teljes lesz,
meghalsz egy kicsit és új életre kelsz...

épp egy hangoskönyv készítésén.

- Lehet, hogy ez minden kitüntetésnél nagyobb elismerés?

- Igen! Ennél nem kell nagyobb elismerés! Az az igazi, amikor meghall egy darabot tőlem és rögtön azt mondja, hogy: pont így hallottam a fejemben, amikor írtam! Nekem ez az egyik legszébb elismerés. Ezt szeretném nemcsak Dávidra, hanem a többiekre, így rád is értelmezni. Jó volt a kérdés... Szerettem volna kitérni előle... De tényleg nem létezik ennél nagyobb elismerés!

- Videóidból kitűnik, hogy a zene sem áll távol tőled. Szeretsz dalolászni?

- Igen, nagyon szeretek dalolászni. De szerintem énekelni jobban szeretek, mint tudok. Világéle-

kezdetén csak saját szórakoztatásomra, időtöltésemre csináltam, ám ez gyorsan változott, mert úgy gondoltam, hogyha még egy embernek tetszik, akkor már nem történt hiába.

- Meséj egy kicsit az Art'húr Irodalmi Kávéházról. Mit csinálsz benne?

- Az Art'húrról én nagyon kilógok, mert szerkesztőtársaim mind írnak versben, prózában, én pedig, ahogy viccesen mondani szoktam: nem írok, csak olvasok. Nagyjából két éve kerest meg Jóna Dávid, hogy lenne-e kedvem beszállni a csapatba. Akkor már volt egy kis szabadidőm, hát belevágtam. Ez nagyon jó társaság. Egy olyan irodalmi társaság, ahol heti rendszerességgel mindenki letehet az asztalra valami értéket. Mű-

faji megkötések nélkül bármit, a hétköznapokból, klasszikusoktól, verset, prózát, kiállításról, könyvbemutatóról, vagy egy érdekes gondolatot.

- Biztosan sokat lehet tanulni egy ilyen csapatban!

- Igen! Nagyon jó döntés volt elvállalni a munkát! A két év alatt rengeteg új dolgot tanultam. Anyyi szépség után kutattam, kutathattam, és annyi minden jött velem szembe. Igen, nagyon sokat tanultam!

- Sajnálom, hogy a végére értünk! Tünde, köszö-

nöm szépen a beszélgetést, és remélem hamarosan személyesen is találkozhatunk!

- Nagyon szívesen Feri! Én is nagyon élveztem beszélgetésünk minden pillanatát! Meg kell jegyezzem, igazán jól kérdezel! Lesznek is gondolatok, amit lízingelek az én Art'húros rendező könyvbemutató sorozatomhoz. Remélem, mielőbb személyesen is találkozom veled és a dabasiakkal! Szia!

- Kedves Tünde! Nem szép dolog ám zavarba hozni a Riportert. :)

Szabó Ferenc

Rozványi Dávid: Kávémésék: a nő és a szobor, valahol a Hortobágyon

Az asszony szeretett biciklizni. Szerette a maga kis világát, de néha hajtotta a vágy, hogy két kerékre kapjon és nekivágjon a jól ismert tájnak. Szülőföldje volt, ahová visszatért, minden rögét ismer- te, minden kápolnát, tanyát és kanyart az úton,

mégis, mindig úgy tudott ezekre nézni, mintha először látná. Nem ment messzire sohasem, talán csak öt-hat kilométerre, de órákig tartott egy-egy ilyen bicikliút, mert mindig talált valamit, aminél megállt és hosszan rácsodálkozott: néha szilvát szedett, néha csak ült a vízparton és gondolkodott.

Máskor viszont messzebb vágyott, távolabbi, mégis ismerős vidékekre. Egy kálvária, egy város, egy utca, egy hangulat, mikor merre húzta a szíve.

Az egyik ilyen visszatérési pont az életében a juhász szobra volt a pusztán. Ilyenkor mindig kicsit úgy érezte, mintha ő lenne a juhásznő, aki a hosszú útról hazatérő urával találkozik.

- Mikor is láttuk egymást utoljára? – kérdezte a szobrot.

- Meg van már két éve is... - válaszolta némán a szobor.

- Hosszú idő volt... Két évet öregedtem azóta, és annyi minden történt! Csak te maradtál változatlan, maradtál az örök érkezés.

- Az élőkhöz mérd magad, ne a holt szobrokhoz! – morogta a juhász.

- Az élők is öregednek és meghalnak...

- Csak azok öregednek meg, akiknek a lelke megöregszik. Ha őrzöd a lelkedet, nem öregszel, csak teljesebbé válsz.

- És meghalok...

- Csak az halhat meg, aki élt előtte. Aki nem él, csak megszűnik létezni – vont vállat a juhász.

- És én élek, vagy létezek?

- A te döntésed... Én nem dönthetek helyetted. Kevesen mernek élni és nem csak létezni.

- Szerinted én képes vagyok élni?

- Hát várnálak itt évtizedek óta, ha nem hinném, hogy képes vagy rá? – mosolyodott el a juhász.

- Köszönöm – mosolyodott el a nő is. – Indulnom kell.

Várni fogsz rám? – kacsintott a szoborra.

- Asszony, még szép! És örömmel várlak, nélküled csak holt kő és fém vagyok. Csak te keltesz életre.

- Visszajövök, ígérem. Hozzád... És magamhoz is kicsit.

A szobor azóta is hűen várja vissza az asszonyt, aki kicsit juhásznő, a pusztán. Jöhet tél, jöhet nyár, tudja, az asszony bármerre jár, ő csak félmosollyal a szája szegletében várakozik.

VELÜNK TÖRTÉNT

Magyar Kultúra Nap

2023. január 20-án Dabas város Magyar Kultúra Napi ünnepi rendezvényének záró akkordja a Gyóni Géza Irodalmi kör: A költő visszatér című verses-zenés előadása volt. Számunkra ez az előadás egy mérföldkő volt, hiszen ezzel egy jeles rendezvény részesei lehettünk, tisztelegthünk Petőfi Sándor munkássága előtt, együtt ünnepelhetünk városunk jeles személyiségeivel, a kultúráért ténykedőkkel, a kultúra iránt érdeklődő közönséggel.

Tisztelettel gratulálunk azoknak, akiknek a kultúra területén végzett munkájukat e rendezvényen elismeréssel jutalmazták!

Köszönjük Pálincásné Balázs Tünde alpolgármester-asszony meghívását!
 Köszönjük Kőszegi Zoltán polgármester úr elismerő, támogató szavait!
 Köszönjük a kedves gratulációkat, a biztató szavakat, a felénk áradó szeretetet!
 Köszönöm a Gyóni Géza Irodalmi Kör csapatának nagyszerű munkáját!
 Köszönöm a jó Istennek, hogy ez ünnepi eseménynek részese lehettem!

Dabik születésnap

Versben, dalban mondtuk el...

Dr. Török György: Ünnepeünk

Ünnep van a Dabik portán,
Négy szál gyertya ég a tortán!
Mi fért a négy esztendőbe?
Semmi nem ment veszendőbe.

Sok baráttra, társra leltünk,
Gazdagabb lett szívünk, lelkünk.
Aki eddig fióknak írt,
Küldött nekünk új - meg új hírt.

Ünnepeltünk, emlékeztünk,
Gazdag lapot szerkesztettünk.
Had tudja meg ország-világ,
Hol terem a legszebb virág!

Örömök és bánatok egy csokorba kötve,
Emberi sorsokkal gazdagon megtöltve.
Gyóni Géza emlékére
Alakultunk már négy éve.

Vár reánk még sok szép dolog,
Alkotunk, míg szívünk dobog.
Szeretetünk virágait - gondolatban - egész évre
Letesszük e gazdag város, valamennyi küszöbére.

A Gyóni Géza Irodalmi Kör 2023. február 27-én tartotta megalakulásának negyedik évfordulóját. Ezen alkalomból ünnepi találkozót szerveztünk. Nagy örömünkre sokan elfogadták meghívásunkat, és velünk ünnepeltek. Minden kedves vendégünknek szívből köszönjük, hogy megtisztelték rendezvényünket! A rendezvényünkre eljött Pálinkásné Balázs Tünde alpolgármester asszony is, aki támogatói ajándékot hozott a Dabik részére, melyet ez úton is szívből köszönünk!

Vendégeink sorában köszönthettük Rozványi Dávid solymári keresztény író, Török Tünde előadót, aki Rozványi Dávid ezen alkalomra írt versét mondta el. Köszönjük szépen mindkettőjüknek!

**Rozványi Dávid:
A Gyóni Géza Irodalmi Kör Köszöntése**

Szeretem ezt a hegyre épült várost,
mert senki sem azért gyújt világot,
hogy titokban tartsa erejét a fénynek,
hanem azért, hogy nemesítsen szellemet és lelket.

Ezt a helyet nem sziklahalmok emelik magasba,
hanem a szellem, mely földjéről sarjad,
mely terem költőt, festőt, dalnokot,
szabadság és szerelem közt félúton.

Így jöttünk, hozzád, Dabas,
hoztunk magunkkal Tiszát és Dunát,
a hegy fenségét, a síkság békéjét,
mert benned otthonra lel minden szépség.

Jöttünk, dalt dalolni s hallani,
verset mondani, s befogadni,
látni a szépséget, s benne széppé válni,
egy kicsit békére és otthonra lelni.

Ahhoz, hogy rendezvényeink, találkozóink tartalmasabbak, élménydúsabbak legyenek 2022-es évben is akadtak segítőink, támogatóink.

Köszönjük mindazoknak, akik támogatták Irodalmi körünket, segítettek céljaink megvalósításában, részt vettek rendezvényeinken, találkozóinkon!

Az Angry Cat Kft. támogatásával megköszönő, elismerő díjak kiadására is lehetőségünk nyílt.

DABIKDÍJ 2022 díjjal, és szeretettel köszönjük meg a dabasi SOLEX Bt- nek, hogy 2022. évben havi rendszerességgel anyagi támogatást nyújtott Irodalmi körünknek, segítve ezzel terveink megvalósítását.

Díszoklevéllel köszönjük meg a Jávor cukrászdának, Jávor Béláné Marikának a támogatást, a süteményeket, a születésnapi tortát.

Mindezen nagyszerű emberek támogatása mellett köszönöm az irodalmi körünk minden tagjának a lelkes, értéket teremtő munkáját!

Díszoklevéllel köszönjük meg Szabó Ferenc költőtársunknak, kiemelkedő alkotói munkásságát.

A Gyóni Géza Irodalmi körben végzett kiemelkedő tevékenységét Dabik elismerő díjjal köszönjük meg: Batuskáné Kiss Katalinnak, aki lelkesen és fáradhatatlanul munkálkodik azon, hogy minél szélesebb körű, minél gazdagabb ismeretanyaggal rendelkezünk a költészet terén.

Aradi Erzsébetnek, aki önzetlen segítőkészségével nagymértékben hozzájárul ahhoz, hogy a találkozóink, rendezvényeink gördülékenyek, sikeresek legyenek.

Köszönjük Bak Csabának és Bak Anitának a munkáját, mellyel a rendezvényeink technikai munkáját segítették!

Szeretettel köszönjük meg az Angry Cat Kft-nek: Szűcs Szilviának és Figula Csabának a sokoldalú támogatást, hiszen ezen értékes díjak, elismerések átadás is általuk vált lehetővé, mint ahogyan az Alkotó Irodalmi Kulturális Folyóirat megjelenése is! Az Alkotó folyóiratban 2022-es évben megjelent alkotások közül a Kiadó három alkotást elismeréssel jutalmazott.

Alkotói díjas alkotások 2022. évben.

Felnőtt kategóriában:

Fehér Flóra: Oroszlánanya siratja gyermekét című novellája

Pósa Anikó: Szemed tükrében című grafikája

Ifjúsági kategóriában:

Orosz Kitti: Kukucskáló gomba című rajza.

Szeretettel és tisztelettel gratulálok a díjazottaknak, és további sikeres alkotómunkát kívánok!

Köszönöm a Gyóni Géza Irodalmi Kör minden tagjának az értékteremtő munkáját, a szeretetet, a lelkesedést!

Ez ünnepi alkalomból egy mini kiállítást is rendeztünk, melyen Soós-Györffy Katalin könyvszobraiban, Lengyelne Török Erika kézműves mesekönyveiben és N. Sebestyén Katalin festményeiben gyönyörködhattünk.

A rendezvényünk keretében gyertyagyújtással, egy szál virággal, szívünk szeretetével, és kegyelettel emlékeztünk Janicsák Jánosné Marikára.

Köszönöm a Jóistennek, hogy együtt lehettünk!

„És szólt a költő:

Nézd, ott messze távol

Egy sugár válik szürke, vak homályból,

Egy kósza, félénk, reszkető sugár -

S oszlik előtte lomha, sűrű fátyol,

Törik az árnyék mind, amerre jár.”

(Gyóni Géza: És szólt a költő; részlet)

Hermann Marika
Gyóni Géza Irodalmi Kör vezetője
www.dabik.hu, info@dabik.hu

Tábornok úr Dagasztóban: Gyóni Géza újabb ismeretlen verse

Gyóni Géza karikatúra.
Nagy László, a Gyóni Géza Altalános Iskola rajztanára készítette.

A költői szatíráról, mint lírai műfajról akár terjedelmes tanulmányt vagy esszét is lehetne írni, hiszen a gyökerek egészen az ókorig nyúlnak vissza. A lényeg a valóság komikus-ironikus ábrázolása, és hogy az eszközök, módszerek között ott szerepel az arányok jelentős megváltoztatása, a kicsinyítés, a nagyítás, a túlzás. Könnyed, de egyáltalán nem könnyű, mondhatni speciális ága a szépirodalomnak, ennek ellenére sokan kísérleteznek vele, bár meglehetősen ritkán terem a bábér, mert kevesen művelik igazán jól. Köztudott, hogy Magyarországon a legtöbbre Karinthy Frigyes (1887-1938) jutott ezen a területen, és az ő szintjét alig néhányan tudták és tudják még akár megközelíteni is.

Belekóstolt ebbe a műfajba a mi költőnk, Gyóni (Áchim) Géza (1884-1917) is. Főként soproni és szabadkai időszakaihoz kötődnek ezek a próbálkozások, de akadt rá egy-egy példa még Krasznajarszk poklában is. Az egyébként búskomornak, szomorúnak ismert poétának jó humora volt, éleslátással érzekelte és tűzte tolla hegyére a fonáságokat maga körül. Azokból pedig akkor is volt bőven: a tréfás, megrovó krónikástól Sopron és Szabadka nap, mint nap megkapta a magáét, és ebben az oldott, fesztelen formában a helyi lapok is szívesen közvetítették a kritikát. A pillanat azonban elszáll és az újabb kinövés, közéleti panama felülírja a pár napja történeteket, így ezek

a rapid gyorsasággal készült, nem kiérlelt hírlapi versek a kötetek összeállításakor rendszerint kihullottak a rostán. A költő sógora és irodalmi hagyatékának gondozója, Gyóni (Szolár) Ferenc (1882-1963) irodalomtörténész az 1943-ban kiadott „Gyóni Géza ismeretlen versei” című kötetben gyűjtötte őket csokorba és őrizte meg az utókornak. Lelkiismeretes, alapos kutatómunkát végzett, alig-alig került el néhány írás a figyelmét. A ritka kivételek egyikét a Gyóni Géza Irodalmi Társaság hagyatékában a Petőfi Irodalmi Múzeum Kézirattárában őrzik:

Tábornok úr Dagasztóban.

/: Önarckép és önvers :/

Kötöm orrára mindazoknak,
Kiket hogylétem érdekel –
Hogy ábrázatom köbtartalma
Mint fenti ábra is mutatja:
A maximumot érte el.

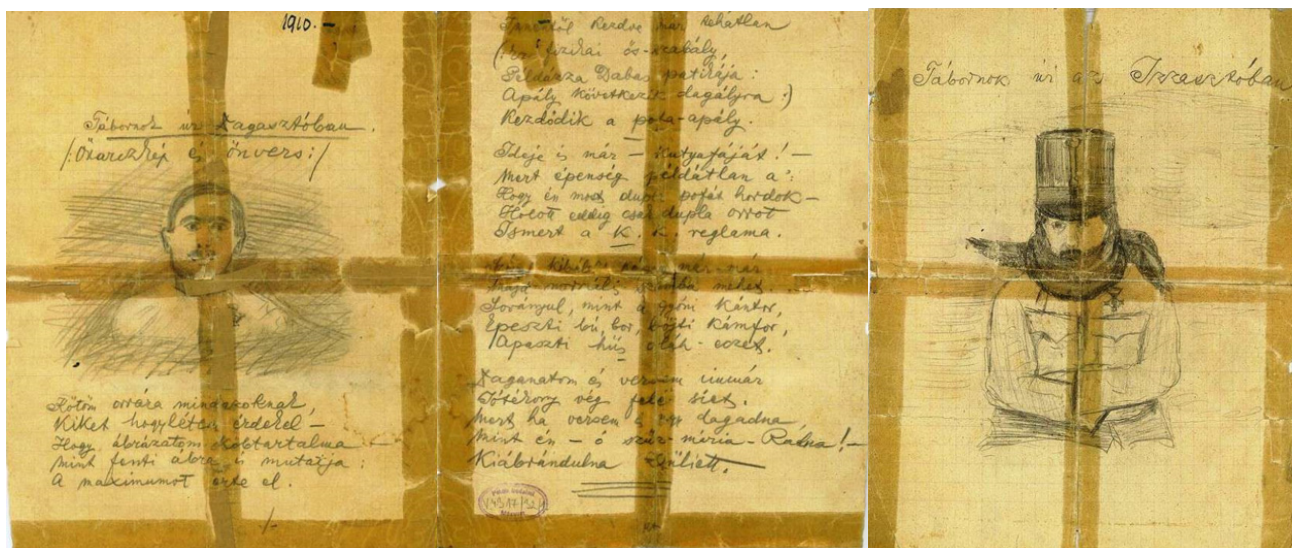
Innentől kezdve már tehátlan
(Ez fizikai összabály,
Példázza Dabas patikája:
Apály következik dagályra)
Kezdődik a pofa-apály.

Ideje is már – Kutya-fáját! –
Mert épenség példátlan a':
Hogy én most dupla pofát hordok –
Holott eddig csak dupla orrot
Ismert a K. K. reglama.

Szóval hibátlan képem már-már
Majd normális számba mehet.
Soványul, mint a gyóni kántor,
Epeszti bú, bor, böjti kámfor,
Apaszti hús oláh-eczet.

Daganatom és versem immár
Jótekonny vég felé siet,
Mert ha versem is úgy dagadna
Mint én – Ó, Szűz Mária – Bálna! –
Kiábrándulna Zsüliett.

1910

Időtálló, komoly versei is tanúsítják, hogy Gyóni Gézától az önostorozás, az önirónia nem állt távol. A kéziratot nem jelzi szerzői szignó, de a beazonosítás a jellegzetes írásjegyek alapján egyértelmű. Különleges érték a ceruzarajz, a grafika, és sokat segít az évszám is. A tartalom arra utal, hogy Gyónon íródott 1910-ben, valószínűleg közvetlenül a soproni szerkesztői állás elfogadása előtt. Közlésre azért nem került, mert a dabasi körzetnek akkor nem volt lapja. A harmadik oldal grafikája és címe: „Tábornok úr az Izzasztóban.” azt sejteti, hogy gondolatban már készült a folytatás, mely talán éppen azért maradt el, mert az egykori teológustársnak, Gyúrói Nagy Lajosnak (1883-1970) köszönhetően megérkezett közben a jó hír, az invitálás Sopronból. A cím-béli „Tábornok úr” kifejezést az Áchim családon belül gyakran, tréfálkozva, kedélyesen használták: Géza volt a „szerkesztő úr”, míg Mihály öccse a maga főhadnagyi sarzsijával a „tábornok úr”. Ez alapján eltérésre gyanakodhatnánk, de az alcím konkretizálja a tréfás rigmusok célpontját: „Önarczkép és önvérs”.

A kézirat széleinek, hajtogatásainak ragasztásából könnyű arra következtetni, hogy egykoron ezt a nyilvánosság számára ismeretlen írást anonim őrzője szinte naponta olvashatta. Nagy áldozat lehetett számára megválni a becses relikviától, mely az 1930-as években kerülhetett a Gyóni Géza Irodalmi Társaság irattárába. A társaság 3192 dokumentumot összegző katalógusa azt bizonyítja, hogy ott is különleges értéként kezelték, hiszen a bő tucatnyi Gyóni Géza kéziratból induló lajstrom kitüntetett „1.” sorszámát kapta. Az adományozót is a legnagyobb eséllyel is a társaság tagsága körében érdemes keresni. E

tekintetben sokatmondó, hogy Gyóni Géza nővére, Szokolczay Béláné Áchim Mária (1880-1957) már az irodalmi kör alapításától kezdődően minden tőle telhető módon segítette szeretett öccse emlékének ápolását, szoros kapcsolatot ápolt Balogh István (1894-1970) elnökkel és tagtársaival. Balogh István és Gyóni (Szolár) Ferenc baráti nexusát Gyóni Géza kultuszának építésében időnként némi rivalizálás is színesítette, ez lehet a magyarázata, hogy kuriózum mivolta ellenére ez a vers nem került be az 1943. évi gyűjteményes kötetbe. Kár érte, hiszen azóta már rengetegen olvashatták volna, kis túlzással mindenki ismerné, de azért ne keseregjünk sokat és hosszasan ezen, mert nem érdemes, hiszen így az első közlés lehetősége és dicsősége megmaradt az Alkotónak...

Valentyik Ferenc

Gál Art: Krúdy ház és a fiaker

Évszak toposzok az irodalomban

Kedves Olvasóm!

Az Alkotó előző számában a kerttoposz kérdéskörével foglalkoztam, és már akkor elhatároztam, hogy legközelebbi írásomban az évszakokról, azok irodalomban való megjelenéséről nyújtok át egy kis csokorra valót. Annál is inkább, mivel úgy gondolom, hogy kert és évszakok a természetben is szorosan összetartozó, szinte egymásba fonódó fogalmak, szimbolikájuk nemcsak a költészetben, hanem mindennapi életünkben konkrétan, kézzel foghatóan is megjelenik. Hiszen így tél vége felé, amikor meghallom az első énekesmadár tündéri, tavaszváró, hívogató hangját,

első gondolatom: végre, már kifelé megyünk ezekből a hamar sötétedő, hosszú nappalokból, nemsokára itt a tavasz! Bizonyára nem vagyok egyedül ezzel a gondolattal.

Úgy vélem, minden évszaknak megvan a maga szépsége. Télen lelassul az életünk, bekuckózunk, melegszünk a szobában, készülünk az év legszebb ünnepére, a karácsonyra, majd alig várjuk a tavaszt, hiszen márciustól ébrednek a természet, kizöldellnek erdők-mezők, csicseregnek a madarak, rügyeznek, majd virágba borulnak a fák, bokrok. És amikor végre június beköszöntével elérkezik a nyár – talán ezt az évszakot várja legjobban az ember –, megérkezik a jó idő is, hét ágra süt a nap, a gyümölcsök földig húzzák a fák ágait, a diákság öröme az iskolában befejeződik a tanév, kezdetét veszi a nagybetűs VAKÁCIÓ! Végre együtt lehet a család, jöhet egy pár hetes kikapcsolódás a dolgozós hétköznapiak után. Ám az önfeledt szabadság állapota is véges, hiszen lassan elérkezik a búskomor és keserédes, színes és borongós, elmélázó, kicsit kirándulós ősz, amely a népi kalendáriumok szerint a betakarítás, a búcsú, az aratóünnep időszeke. Legnagyobb vigassága a szüret, a család apraja-nagyja kiveszi részét belőle, mégis: az újbortól rózsás hangulatot akaratlanul is megsomoritja a meleg évszaktól való búcsúzás melankóliája csakúgy, mint a készülődés a hideg, zúzmarás télre. És a tél után kezdődik minden előről. Lássuk ezek után, hogyan ihlette meg a költőket, írókat a természet eme csodálatos körforgása!

Először K. László Szilviától, Budapesten élő költőtől, meseírótól idézek, aki 2002 óta publikál rendszeresen, a Dörmögő Dömötör c. gyermeklapban jelentek meg először versei.

Tavaszváró című versében ő így várja a tavaszt:

„Jöjj el, Tavasz!
Hozz meletet!
Hozz el minden szeretetet!
Hozz napsütést, enyhe szellőt,
Virágokat, bárányfelhőt!
Hozzál vidám madárfüttyöt,
Csemegének sok gyümölcsöt!”

Kányádi Sándor is megörökítette versében a tavaszvárását, Szigorú még a tél c. versében így ír:

„Szigorú még a tél, de szigorát enyhíti már a hóvirág.
Beszédes lesz a kis patak, és ki-kikandikál, bukfencet vet a jégen és mondikál.”

A tavaszhoz című költeményből - mely Petőfi Sándor tollából született -, íme, néhány beszédes, szemléletes gondolat:

„Ifju lánya a vén télnek, kedves kikelet,
Hol maradsz? mért nem jelensz meg a világ felett?
...Hozd magaddal a pacsírtát, nagy mesteremet,
aki szép szabad dalokra tanít engemet.
S ne feledd el a virágot, ne feledd el ezt,
Hozz belőle, amennyit csak elbír két kezéd...”

És most szökkenjünk át közösen tavaszról a nyárba! Miközben a nyári versek és korábbi irodalmi emlékeim között kutakodtam, ráébredtem, hogy a nyár toposza több jelentéssel is bír. Számomra legfontosabbak: az idilli megvilágítás, az évszakot teljességében visszaadni akaró értelmezés; fülledt időjárás, zöld legelők, napos délutánok, virágos rétek, gyümölcsfák, izzadságcseppes homlokok, amelyek valódi életképeket varázsolnak az olvasó elé. A nyár nem csupán téma, hanem egyfajta keretet nyújt, más költői eszközökkel kölcsönösen igyekszik átadni a június-július-augusztus hónap idilli varázsát, valamint a versek fő mondanivalóját is. A hangulatteremtéshez elengedhetetlen a nyári hónapok érzetének felidézése. A költemények olvasása közben szinte érezzük a bőrünkön a nap melegét, halljuk a madarak énekét. A fülledt meleg hónapok elégnék bizonyultak ahhoz, hogy dalra fakasszák irodalmunk leghíresebbjeit, kit így, kit úgy. Az biztos, hogy bőven volt miből válogatnom! Sőt, a nyár irodalma ugyancsak színesre sikeredett! A „nyári versek” csokorból lássunk egy kis ízelítőt!

„Ez itt a ház, ez itt a tó,
ez itt az út, felénk futó,
ez itt akác, ez itt levél,
ez itt a nap, ez itt a dél.
Ez borjú itt, lógó fülű,
hasát veri a nyári fű,
ez itt virág, ezer, ezer,
ez a sötét gyalogszeder,
ez itt a szél, a repülés,
az álmodás, az ébredés,
ez itt gyümölcs, ez itt madár
ez itt az ég, ez itt a nyár...”

Nemes Nagy Ágnes: Nyári rajz – részlet

Vannak azonban olyan alkotások is, ahol a nyár épp valami misztikumot fejez ki. Azt mindig fontos megjegyezni, hogy egy-egy alkotást annak a tükrében is kell vizsgálni, hogy az milyen időszakban íródott. Ady Endre egyik leghíresebb versében - melynek címe: Emlékezés egy nyár-éjszakára -, például a nyár a háborúellenesség kifejezésére szolgál. A lírai ének valami dereng egy különös nyár éjszakáról, egyéni meglátásba helyezi a nyári évszakot, összekapcsolja a babonák és a misztikum világával. Ady ezen versében nem is teljesen toposzként kell olvasnunk a nyarat, de mindenképp fontos versszervező elemként van jelen, ami hozzátesz a költemény értelmezéséhez, megadja a kulcs időpontot a háború alatt.

„Az Égből dühödt angyal dobolt
 Riadót a szomoru Földre,
 Legalább száz ifjú bomolt,
 Legalább száz csillag lehullott,
 Legalább száz párta omolt: Különös,
 Különös nyár-éjszaka volt.
 Kigyúladt öreg méhesünk,
 Legszebb csikónk a lábát törte,
 Álmomban élő volt a holt,
 Jó kutyánk, Burkus, elveszett
 S Mária szolgálónk, a néma,
 Hirtelen hars nótákat dalolt: Különös,
 Különös nyár-éjszaka volt.....

....Azt hittem, akkor azt hittem,
 Valamilyen elhanyagolt Isten
 Életre kap s halálba visz
 S, íme, mindmostanig itt élek
 Akként, amaz éjszaka kivé tett
 S Isten-várón emlékezem
 E világot elsüllyesztő,
 Rettenetes éjszakára: Különös,
 Különös nyár-éjszaka volt.”

Nem tudom kihagyni a felsorolásból József Attila Nyár című alkotását. A költői sorsot ismerve ez a vers egyrészt a táj és lét egységének verse is, de benne van egy nemzedék sorsa, a forradalom érlelődése és várása, illetőleg az egyéni lét és elmúlás. A táj itt elválaszthatatlanul több funkciójú: egyszerre objektív, önmagának való, egyszerre hordoz társadalmi, történeti jelentést, és egyszerre válik lelki tájjá.

„Aranyos lapály, gólyahír,
 áramló könnyűségű rét.
 Ezüst derűvel ráz a nyír
 egy szellőcskét és leng az ég.

Jön a darázs, jön, megszagol,
 dörmög s a vadrózsára száll.
 A mérges rózsa meghajol -
 vörös, de karcsú még a nyár.

Ám egyre több lány buggyanás.
 Vérbő eper a homokon,
 bóbiskol, zizzen a kalász.
 Vihar gubbaszt a lombokon.

Ily gyorsan betelik nyaram.
 Ördögsekéren hord a szél -
 csattan a menny és megvillan
 kék, tünde fénnel fönn a tél.”

Életünk nyara egyértelműen az ifjúság időszakával azonosítható, a lényegi különbség azonban abban rejlik, hogy míg az évszakoknál van lehetőség megújulásra, azaz követheti a telet a frissítő tavasz, majd az ifjú nyár, addig az emberi életben erre nincs, vagy csak elvont értelmezésben van lehetőség. A halál után nem jön újjászületés.

Kedves Olvasóm!

Gondolataim szövését az őszt toposzának bemutatásával folytatom. Ezúttal egy francia szimbolista költő, Paul Verlaine költeményét idézem fel, bizonyára neked is ott van még az irodalmi tarsolyod kincsei között. Hiszen ez a vers nemcsak szavak, gondolatok egymásutánisága, hanem zene is a fülnek. Az Őszi chanson c. mesterműve az őszt méla-borongós hangulatát a hangszimbolika eszközével festi le. A penna ecsetté válik az impresszionista kezében. Tóth Árpád fordításában így hangzik:

Ősz húrja zsong,
Jajong, busong
A tájon,
S ont monoton
Bút konokon
És fájón.

S én csüggeteg,
Halvány beteg,
Míg éjfél
Kong, csak sirok,
S élém a sok
Tűnt kéj kél.

Óh, múlni már,
Ősz! hullni már
Eresszél!
Mint holt avart,
Mit felkavart
A rossz szél...

Miért kedvelt motívum az őszt toposza? Vele az emberi élet elmúlását hozó időszakba érkezünk, hiszen ezzel a természeti jelenséggel a minden ember életében bekövetkező elmúlás írható le, rendkívül hatásos, változatos és gyönyörködtető módon.

Kosztolányi Dezső így örökíti meg az őszt hangulatát Őszi reggeli című versében:

Ezt hozta az őszt. Hús gyümölcsöket
üvegtálon. Nehéz, sötét-smaragd
szőlőt, hatalmas, jáspisfényű körtét,
megannyi dús, tündöklő ékszerét.
Vízcsöpp iramlík egy kövér bogyról
és elgurul, akár a briliáns.
A pompa ez, részvételen, derült,
magába-forduló tökéletesség.
Jobb volna élni. Ámde túl a fák már
aranykezűkkel intenek nekem.

A vers 1929-ben született, ám a költő gyógyíthatatlan betegsége csak 4 évvel ezután derült ki. Mégis, az utolsó két sor mintha előrevetítene valamit.....

A nagyszerű őszi versek sorozatához tartozik Petőfi Sándor Itt van az ősz, itt van újra... és Ady Endre Párisban járt az Ősz című költeménye is. Úgy gondolom, mindnyájunk emlékezetében ott vannak ezek a verssorok, hiszen klasszikus alkotókról és alkotásaikról beszélünk.

Míg az ősz az elmúlás és halál közeledtére lehet jelkép, úgy az azt követő évszak, a tél már konkrétan a halált, illetve az öregedést is szimbolizálhatja. A hideg, a szinte teljesen kihalt természet sok irodalmárt megihletett, legyen szó regényekről vagy versekről. Télen az éjszaka és a nappal egyensúlya egyértelműen a sötétség oldalára billen, ezzel okozva alapvetően melankolikusabb hangulatot az emberek számára. Azonban a tél a teljes újrakezdést is szimbolizálhatja. A természet azzal, hogy megdermed és sok része elpusztul, új táptalajt ad a közeledő tavasz számára, újjáéled.

A világirodalomban számos példát találhatunk a télre és hatásaira. William Shakespeare szonettjei közül a 97. szonettben /XCVII. szonett/ fogalmazódik meg a toposz.

De komor tél volt tőled távol élnem,
ki a futó év boldogsága vagy!
Hogy dideregtem, nappal is sötétben,
a vén December tar ege alatt!

Pedig nyár volt e szakadék idő:
a terhes ősz nehéz kincsgarmadát,
Május kékjét hordozta, mint a nő
özvegy méhe a holt férj magzatát:

e dús özön mégis szinte apátlan
gyümölcs és csak árvák reménye volt,
hisz minden csak veled örül a nyárban
s ahol nem vagy, ott a madár se szól;

vagy ha szól is, oly bús, hogy a haló lomb
sápad, telet sejt és borzongva bólong

A magyar irodalomból is szeretnék kiemelni néhány verset, amelyek a tél metaforáját mutatják. József Attila maga is melankolikus személyiség volt, így nem meglepő, hogy vágyakozó mondanivalója kisüt a Tél című verséből.

„Valami nagy-nagy tüzet kéne rakni,
Hogy melegednének az emberek.

Ráhányini mindent, ami antik, ócska,
Csorbát, töröttet s ami új, meg ép,
Gyermekjátékot, - ó, boldog fogócska! -
S rászórni szórva mindent, ami szép.

/.../Azt a tüzet, ó jaj, meg kéne rakni,
Hogy fölengednének az emberek!”

Folytathatnám a sort a lírával, de most azt félretéve hadd zárjam gondolataimat Gárdonyi Géza Erdei történet című novellájának gyönyörű és rettentően szomorú példájával az epika műneméből. Két kisgyermek gyűjtősnak valóért megy az erdőbe, ahol egymásba szeretnek, majd reggelre megfagynak a hidegben. Itt a tél és a hó mellett az erdő és a szarvas szimbolikája jelenik meg hangsúlyosan. A teljes

novella elolvasását szíves és megtisztelő figyelmetekbe ajánlom. Nekem nagyon tetszett, ti sem fogtok csalódní.

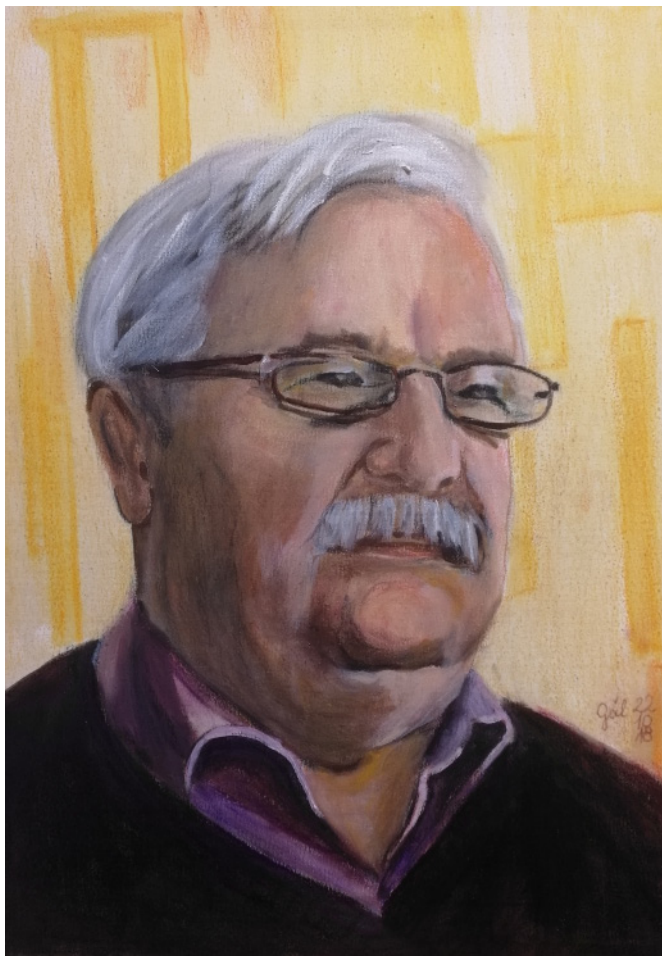
(...)A kelő napfény úgy találta őket, egymáshoz simultan, fejöket összehajtottan. A havas erdő mélyéből lassan legelészve lépegetett arra egy szarvas. Sokágú koronáján apró gyémántokként csillogott a napfényben a hó-por. Az orrával el-eltolta a havat a téli aszott fűről, lehullott moháról, és legelgetett. Amint a két gyermek közelébe ért, fölemelte méltóságos fejét. Mozdulatlanul ültek azok. A szeme mind a kettőnek be volt hunyva. Lábukat, vállukat beszörta a lengedező szellő selyemként fénylő fehér zuzmarával. A szarvas rájuk bámult. Aztán nyugodtan legelt tovább.”

Kedves Olvasóm!

Ennyi fért az évszak toposzok bemutatásába. Köszönöm, hogy időt és figyelmet fordítottál erre a hosszú gondolatmenetre! Remélem, sikerült kellemes perceket szereznem.

Összeállította: Batuskáné Kiss Katalin

Gál Art

**Doktor úr,
kiváló házi orvosunk**

**Tibor Ernő,
Nagyvárad szülötte festőművész**

Romhányi József

„Romhányi, a rímhányó”

Romhányi József ezt a nevet a műveiben megnyilvánuló sziporkázó verstehetsége nyomán nyerte el. A Nagytétényben 1921. március 8-án született magyar író, költő, műfordító eredetileg muzsikusként készült, brácsán játszott.

1951-től a Magyar Rádió dramaturgjaként, majd 1957-től az Állami Hangverseny- és Műsorigazgatóság, 1960-1962 között a Magyar Televízió szórakoztató rovatának művészeti vezetőjeként dolgozott. 1962-től az 1983. május 7-én bekövetkezett haláláig a Rádió Zenei Főosztályának dramaturgja volt. Egyetlen gyermeke, Romhányi Ágnes, apja nyomdokaiba lépett, egyetemi tanár, műfordító, szövegíró, 1991 óta a Magyar Állami Operaház dramaturgja.

Ki ne ismerné A Mézga család, a Kérem a következőt/ Dr Bubó/, a Mekk mester, vagy Frédi és Béné, avagy a két kőkorszaki szaki című sorozatokat. Sziporkázó szövegük alkotója Romhányi József. Együtt dolgozott a Pannónia Filmstúdióban Nepp Józseffel, A Ludas Matyi című alkotáson Dargay Attilával. Számos magyar opera szövegek könyve született a tollából, pl. Sugár Rezső Hunyady című oratóriuma. Operalibrettókat és musicaleket fordított. Ezek közül talán a legismertebb a Macskák/1983/.

Rengeteget dolgozott, a munkásságát mégsem ismerték el méltóképpen. 1983-ban a halálos ágyán kapta meg az Érdemes művész címet, 1986-ban posztumusz az eMeRTon- díjat.

Ha jól akarom érezni magam, kezembe veszem a Szamárfül című kötetet. A könnyed rímek mögött ott rejtőzik a költő cseppet sem könnyű élete.

Ifjú középiskolásként szeretett focizni, már akkor rögtönzött versekkel szórakoztatta társait /Focimeccs/.

1944-ben a frontra vitték. Jókedvének és zenei tudásának köszönhetően három év után szabadulhatott, s a kényszermunkát a konyhán végezhetette. Legalább nem halt éhen, nem úgy, mint sok sorstársa. /Amikor szakács voltam a fogságban c. vers/

Hazatérése után Várkonyi Zoltán segítette megélhetéshez. Egy harknizó színtársulat beugró közönség-szórakoztatója lett, gyakran nagyobb sikerrel, mint a színészek.

Az ötvenes években a Romhányi által előadott állatos témájú kifacsart kancsalrímekbe az elvtársak nem tudták beleerőltetni az uralkodó ideológiát, sőt azt sem vették észre, hogy egy-egy vers épp a hatalmat figurázza ki. /Veszélyes mese/

Romhányi műveit olvasgatva elkerülhetetlen a felismerés: ő mindvégig örök érvényű emberi igazságokról beszélt rímben vagy prózában, dalszövegben vagy versben.

Szeretném tudni, hogy melyik a kedvenc Romhányi versem?

„Egy forintért megmondom”

Lengyelne Török Erika

Sári Kati: A gyámoltalan kisfecske

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy fecskes család. Amikor fecskemama kiköltötte a kisfecskét, nagyon boldog Testével melengette a fiókákat, míg fecske papa naphosszat röpködött, hogy elegendő legyet fogdosson össze családjának.

Mikor eljött az idő, a fecske szülők repülni tanították kicsinyeiket. A fecskegyerekek gyorsan tanultak. Nagyon örültek új tudományuknak. Vidáman cikáztak a fészkek körül, később pedig egyre messzebb merészkedtek. Már ők fogdoszták össze maguknak az enivalót.

Volt azonban egy kisfecske, aki sehogy sem akart megtanulni repülni.

- Legalább próbáld meg! – noszogatták testvérei.

- Ó, ez nekem túlságosan nehéz! – válaszolta a kisfecske és visszabújt anyukája jó meleg testéhez.

Ez sokkal jobb és kényelmesebb volt, mint erőlködni a repüléssel. Látta, hogy a testvérei hányszor megütik magukat, mikor repülni tanulnak és azt gondolta, neki van a világon a legjobb dolga.

Gondolhatod, hogy fecskemama mennyire szeretne volna megtanítani fiókáját repülni, mert hát aggódott is érte, meg aztán szeretett volna már ő is kimozdulni a fészkekből. Addig-addig biztatgatta, míg a kisfecske kiállt a fészkek szélére, erőltlenül meglebbentette szárnyacskáját és a mélybe vetette magát. Fecskemama látta, hogy meg fogja ütni magát és gyorsan alárepült. Visszavitte a fészekbe. Sokszor próbálkoztak, de mindannyiszor ugyanaz lett az eredmény.

Fecskemama tehát egész nyáron a fészkekben maradt fiókájával. Szomorúan nézték, ahogyan a többiek egész nap vidáman röpködtek a rét felett. Füstí – mert így hívták a gyámoltalan kisfecskét – szeretett volna velük lenni, de annyira félt, hogy megüti magát, hogy nem próbálkozott többé.

Eljött az ősz és a fecskék készülődtek a nagy útra. Most már az egész család kétségbeesetten próbálta megtanítani Füstit a repülésre, de ő egész nyáron a fészkekben volt, izmai elsatnyultak és nem moccan. Fecske papa és a testvérei fájó szívvel búcsúztak, mert sürgetett az idő. Fecske mama azonban nem hagyta el a fiókáját.

Jött az esős, szeles ősz és dideregve bújtak egymáshoz. Füstí mamája melegebb fészket készített, de sokat éheztek. Amikor aztán megjött a hideg tél és a mamának magokért vagy morzsáért kellett mennie, a kisfecske nagyon fázott. Kénytelen volt ugrálni a fészkekben, hogy meg ne fagyjon.

Egy hideg téli napon fecske mama megint enivalóért repült. Annyira sietett, hogy nem vette észre a gyereket, akik csúzlival lövöldöztek. Az egyik kavics eltalálta. Éles fájdalom nyilallt az egyik szárnyába. Ó, jaj! Mi lesz a kisfecskémme! – gondolta kétségbeesetten és maradék erejével még épp fel tudta tornáznia magát egy üresen maradt fecskefészekbe, aztán elájult.

Lassan beesteledett. Füstí egyedül maradt a fészkekben.

Jaj, hol a mama? Csak nem esett valami baja? Füstí már annyira fázott, hogy szárnyait is mozgatta. Bárcsak megtanultam volna repülni, akkor most megkereshetném! Ó, miért is lustálkodtam végig a nyarat!

A szeretet legyőzte Füstí félelmét. A fészkek szélére állt és levetette magát a mélybe. Nem gondolt arra,

hogy megütheti magát. Dehogy! Ez eszébe sem jutott. Meg kell találnia a mamáját. Zuhant, zuhant a föld felé. Kétségbeesetten csapdosott szárnyaival és épp mielőtt földet ért volna, elkezdett emelkedni. Repülök! Repülök! Mama! Megtanultam repülni! Erősnek érezte magát. Mostmár semmitől sem félt, nem érezte a hideget sem. Tudta, hogy meg kell találnia a mamáját. Hangosan szólított, s egyszer csak az egyik fészekből erőtlenséggel hangot hallott: „Itt vagyok!”

A bátor kiscsibe odarepült a mamájához.

- Füst, hogy kerülsz te ide? – suttogta fecskeanya.

- Meg akartam tanulni repülni, hogy megkeresselek. Annyira féltem, hogy nem látalak többé mama! Ne félj, ezentúl én vigyázok rád. Meg fogsz gyógyulni.

Fecskeanya azt sem tudta, hová legyen örömeiben. Még a fájdalomról is megfeledkezett. Füst pedig másnap áthordott minden puha, meleg tollat az új fészekbe. Ezután ő repült elszórt magokért, morzsáért. Mire eljött a tavasz, a kiscsibe anyukája teljesen felépült. Visszatért a fecskecsalád. Nagyon elszomorodtak, mert nem találták a régi fészekben az övéiket. Biztosak voltak benne, hogy nem bírták ki a hideg telet. Amint ott búslakodtak, egyszer csak vidám csivitelést hallottak a fejük felett:

„Papa, papa itt vagyok!”

Fecske Papa nem hitt a szemének.

- Füst, hát te életben maradtál? Ráadásul repülsz?

- Igen papa és megmutatom, hol van a mama!

Örömük határtalan volt. Ismét együtt voltak mindannyian. Ilyen boldog csivitelést nem hallott az öreg istálló, mióta álltak a falai!

Itt a vége, fuss el véle, szaladj vele Kecskemétre!

Orosz Zoltánné: Méhike

Pattan a rügy a fákon,
Apró virág a láthatáron.
Repülhesek már, alig várom,
Kosarakkal jól megrakom a karom.

Nap melengeti az arcomat,
Mesés illat csiklandozza orromat.
Rikító kék az ég öle,
Vidáman dobban szívem tőle!

Döngicsélve dolgozunk,
Vidám dalokat dúdolunk.
Langyos szellő emel fel,
Repülünk a felhőkkel.

Vidám móka minden tavasz,
Nincs is nékem semmi panasz.
Ha a munkával végeztem,
Egy szép virágon hason heverésem!

Lengyelne Török Erika: Benedek nagy fiú lesz

Hétalvó! Jó reggelt!

Benedek ismerős hangra ébredt. Mamam volt az, aki illatos kakaóval a kezében ébresztgette őt. Kicsit még álmosan nézett szét. Csodálkozva vette észre, hogy a saját ágyában van.

- Lehet, hogy csak álmodtam az egészet?! - gondolta magában.- Olyan igazi volt minden kalandom! A sok új barátom, hogy segítettünk egymásnak. Az sem volt igaz, hogy megmentettem Emmát a sárkány fogságából?

Csalódott arcot vághatott Benedek, mert Mamam kétségbeesett hangon kérdezte:

- Mi a baj, kicsim? Nem finom a kakaó?

- De, de, nagyon finom! Köszönöm szépen! - válaszolta Benedek.

- Akkor mitől vagy ilyen szomorú? - kérdezte Mamam.

- Csak, hát azon gondolkodom, - kezdte mondogáját Benedek - hogy olyan sok szépet álmodtam. Megmentettem egy királylányt a sárkány fogságából, jártam erdőn, mezőn, a tenger mélyén. Sok új barátom lett, nagyokat játszottunk együtt. És most, hogy felébredtem, eltűnt minden.

- Nem, kicsim!- szólalt meg Mamam - Senki és semmi nem tűnt el. Amit álmodtál, az mind-mind ott lakik a szívedben. Nagy fiú lettél. Ez azt jelenti, hogy itt az ideje beiratkozni az óvodába. Neked már ott a helyed a gyerekek között!

- Mi az az óvoda? - érdeklődött Benedek.

- Az óvoda - válaszolta Mamam- egy nagy játszótér óvó nénivel és sok-sok gyerekkel. Reggel elme gyünk oda, délután hazahozlak. Amíg sétálunk haza, elmeséled, hogy mennyi mindent csináltatok! Lesznek ott barátaid, játszótársaid. De most kapd fel a játszóruhádat, mert sok a dolgunk a kertben! Benedek megitta a még langyos kakaóját, megmosakodott, felöltözött, és már futott is ki a kertbe. A nagymamája a veteményest és a virágoskertet locsolta éppen. Benedek nagyon szeretett a kertben játszani, szaladgálni és segíteni. Megtöltötte a locsolókannát friss vízzel, kukoricát szórt a tyúkoknak. Kedvence volt a kiskakas, aki most is, mint mindig, valami rosszaságon törte a fejét. Éppen a méhkas közelében kapirgált.

- Nehogy megcsípjén a fullánkos! - kiáltott oda neki Benedek.- De a kis tarajos nem is figyelt rá. Csak csipkedte, kaparta a földet, hátha talál egy apró gilisztát.

A kert végében a szántón szaladgált a kiscsikó és a barátja, a csacsi. Benedek szaladt is hozzájuk.

- Szia, Táltos! Szia, Füles! Képzeljétek, óvodás leszek!

Négy lábú barátai ugyan nem tudták, mi az az óvoda, de vígan ugrándoztak együtt Benedekkel. A szomszédos pocsolyából a malacka is kidugta a fejét, és elégedetten rőfögött. Benedek egyre boldogabban ugrándozott és egyre hangosabban kiáltotta, hogy:

- Óvodás leszek! Óvodába megyek!

A domboldalon álló fenyőn lakó madárka is előbújta a fészkeből, látva ezt a nagy boldogságot. De még a legelésző boci és a barika is közelebb jöttek, hogy lássák és hallják Benedeket.

- Tudjátok, egész nap ott leszek az óvó nénivel és a barátaimmal. Majd minden nap elmesélem nektek is, hogy mit csináltam az óvodában.

A nap hátralévő része ugyanúgy telt, mint mindig. Benedek segített a ház körüli munkában. Miután mindennel végeztek bementek a házba. Fürdés, vacsora és esti mese után Benedek hamar el is aludt.

Hogyan telt az éjszakája? A következő meséből megtudhatod. Jó éjszakát, szép álmokat!

**Erdős Sándor:
Egér a vadnyugaton**

Unta magát egy kis egér
hát úgy döntött a kicsi Hümér,
elutazik nagyon messze
a távoli végtelenbe.

– Elmegyek a vadnyugatra
vadászok majd vadnyulakra,
betöröm a vadlovakat
nem kell más csak cowboy kalap.

Jön a cica is Töpörtyű
ő lesz a csúnya részború,
majd hajtom őt a szavannán
menekülhet úgy, bizám.

Felkészültem, indulok is
egérlyukból legalábbis,
utána vonatra szállok
vadnyugatig meg sem állok.

Kilépett az egérlyukból,
de Töpörtyű most ott posztol.
Megrettent a nagy macskától,
így hát nem ment el a háztól.

Orosz Zoltánné: Nyuszi

Halihó...

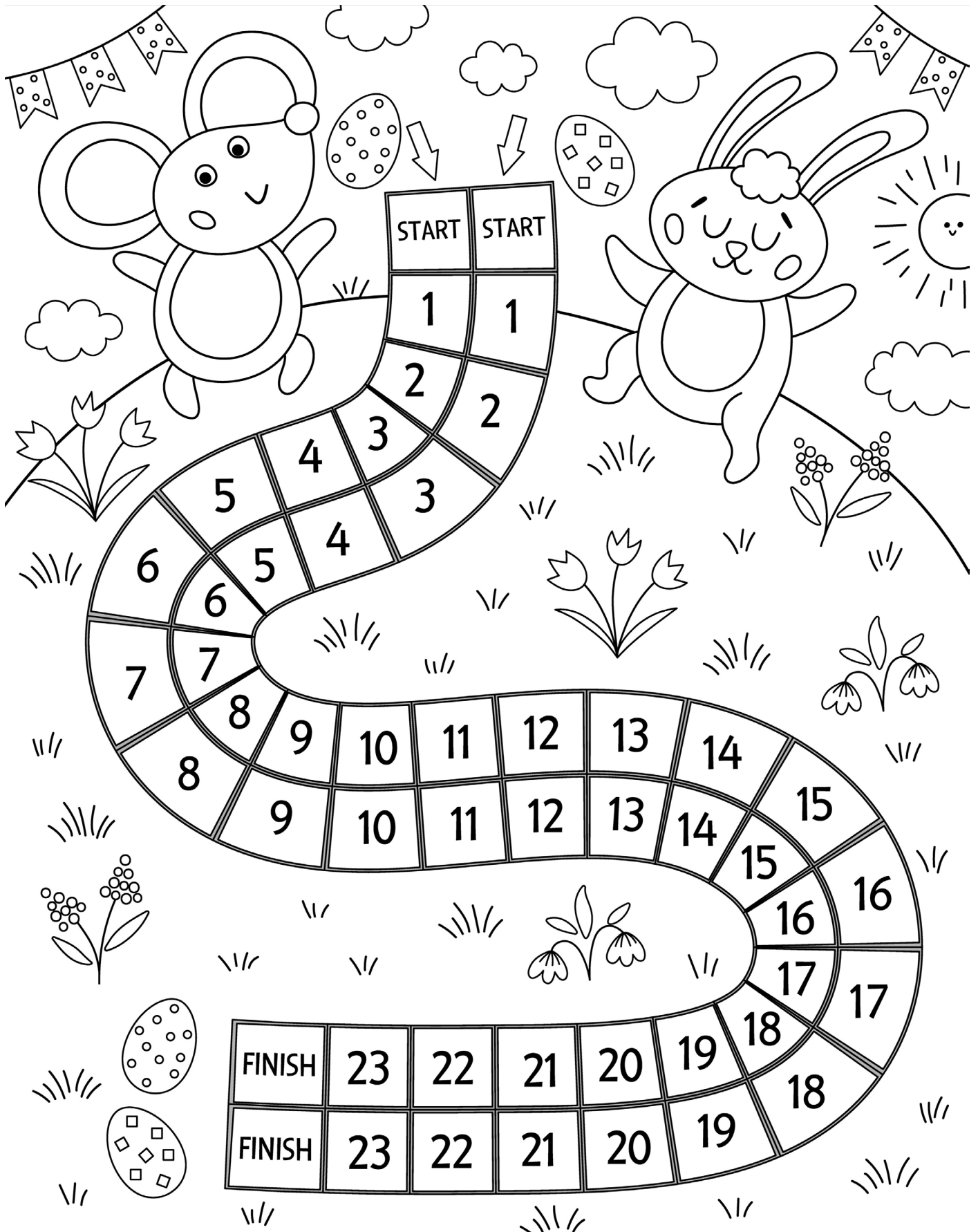
Nyuszi pajtás halihó,
Itt a Húsvét az a jó,
Mókás ez a locsolás,
Oly szép a piros tojás.

(Hermann Marika)

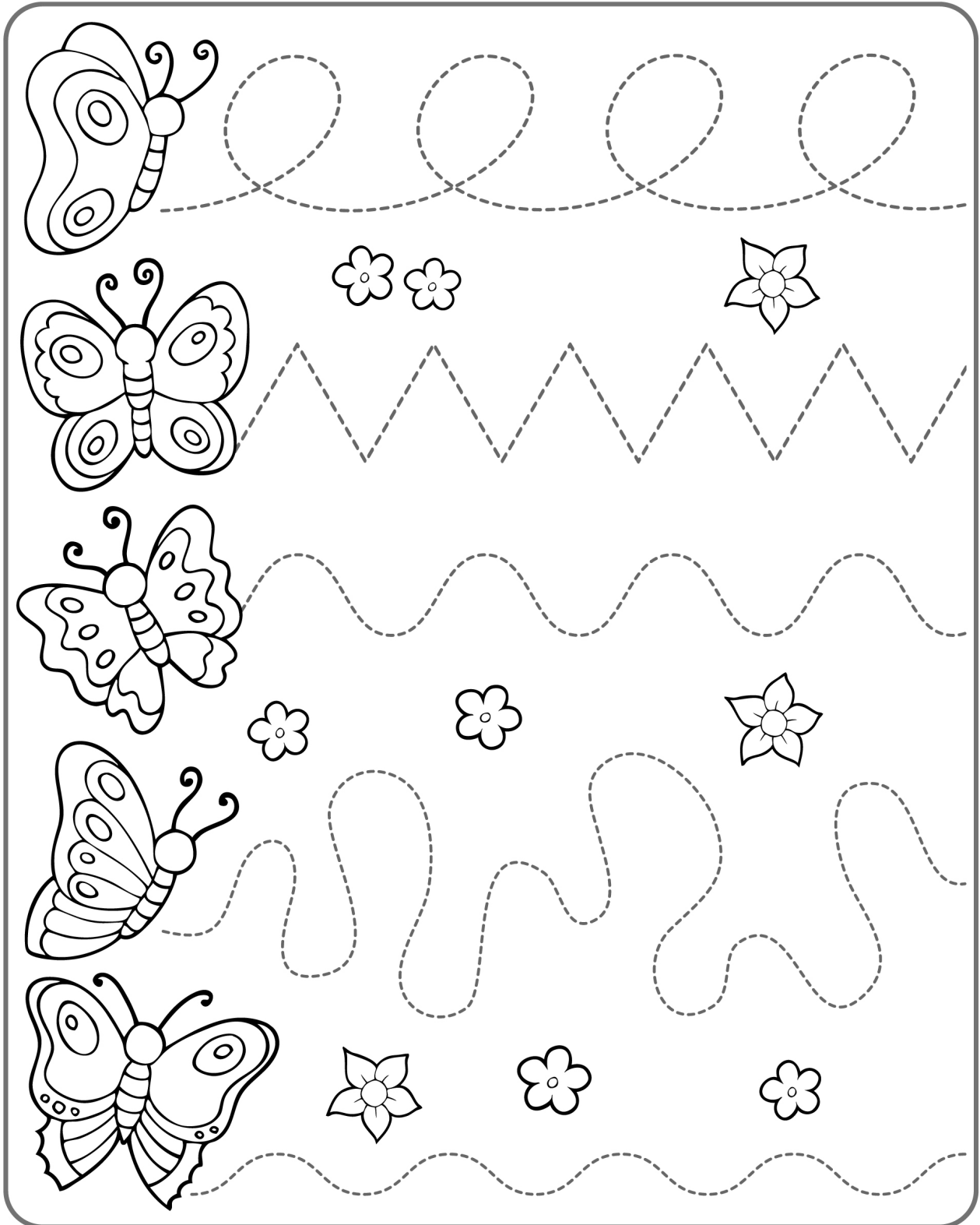
TAVASZI TÁRSASJÁTÉK

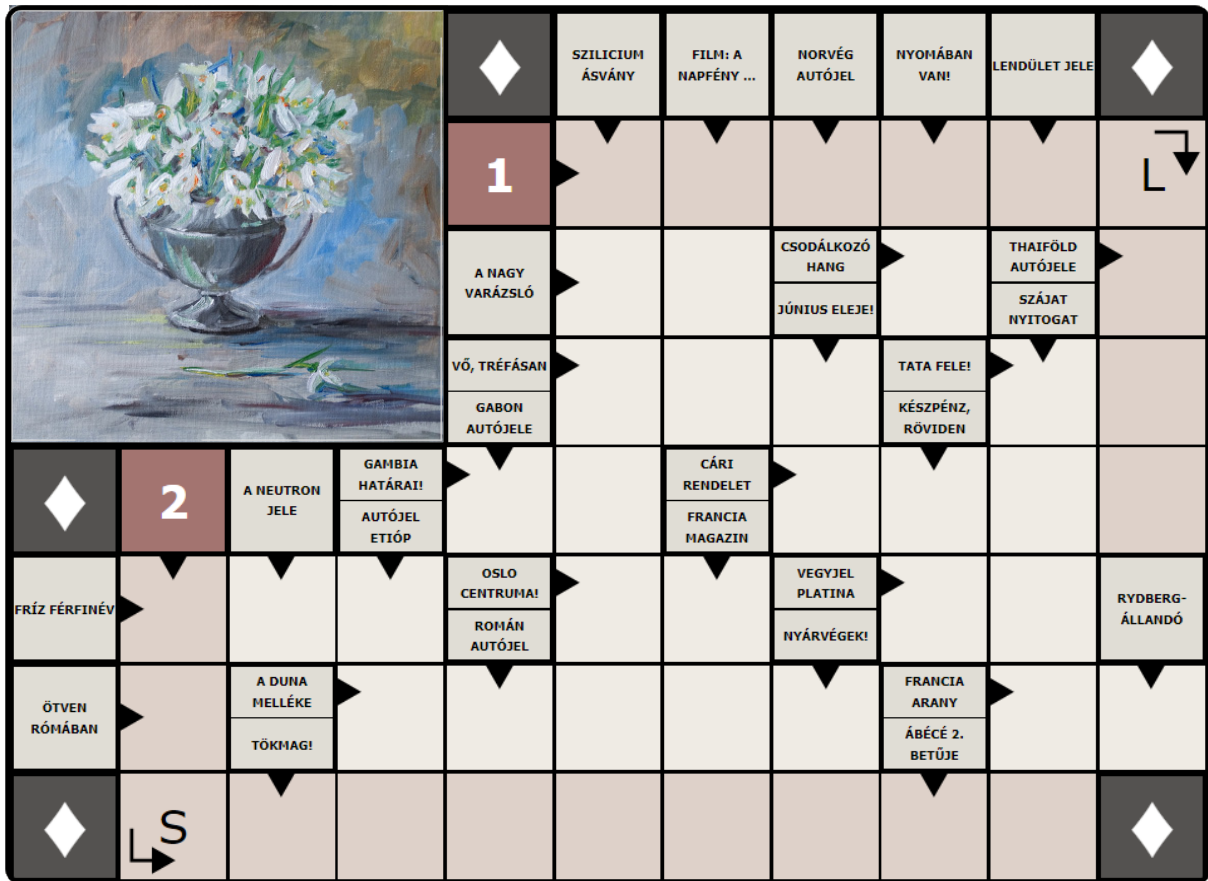
Az egérke vagy a nyuszi jut előbb a tojásokhoz? Mindkét játékos dob a dobókockával, majd mindenki annyit lép, amennyit dobott. Aki előbb eljut a tojásokhoz, az nyere a játékot! :)

PILLANGÓ REPTETŐ

Minden pillangó más-más útvonalon repül. Segíts nekik az útjukat követni. Ha van kedved, színezd is ki a pillangókat.

Copyright © 2010-2022, www.skandomata.hu (CsAB). Minden jog fenntartva. Forrás: https://epi.hu/sauIdW

Küldd be a keresztretjvény megfejtését az info@dabik.hu email címre!
 A beküldők között A Gyóni Géza Irodalmi Kör ajándécsomagját sorsoljuk ki.
 Beküldési határidő: 2023. május 31.

**Cserna Ferenc:
Érem**

Jó napot! Mondja, kérem,
 Itt fizetik ki a bérem?
 Bátorságomat bőven mérem,
 Bár nem lóg nyakamban érem,
 Én már azzal is beérem,
 Ha az illetékest elérem.
 Az aktamezőn csorgatom vérem,
 Már csekély előleggel is beérem.
 Hogy rossz helyen járok? Elnézését kérem!

**Dr. Vermes György:
Majmos mondásaink**

Utánozás – majomszokás,
 Mondjuk ezt így, mert így mókás.
 Majomszerű fürgeséggel
 Helyzet okán szaladunk el.

Ha nem tetszik, majmopofa,
 Bár nem kövér, mint egy kofa.
 Örül, mint majom farkának,
 Mutat példát a falkának.

Egy talicska aprómajom,
 Ettől lesz tele a major.
 Őserdőben orángután
 Szalad az emberek után.

A kis majomnak egy banán,
 Ez így tényleg vicces talán.
 Mondjuk, hogy de nagy majom vagy
 Arcunkról a mosoly lefagy.

Hagyd a majmot saját helyén,
 Őserdőben vígan megél.

Szonett az arany piskótámról

Shakespeare-i szonett

Tepsimbem ringó sárga kalásztenger,
Megpihen rajta a szemem, egy álom,
Ínycsiklandó illata lehangol,
Hogy kihűljön, türelmetlenül várom.

Ízlelőbimbóim tánca beindul,
Mint gépezet, infót küld az agyamnak,
Szám megtelik, nyálam örvénylőn tódul,
Fogaim startra, szivacsba harapnak.

Mekkora utat tesz meg egy kicsi mag,
A tyúktojás most másfajta célt követ,
Sejtünkbe épült sokféle vetőmag,
Bonyolult kötés, függvénye új szövet.

Kihűlt piskótám a kóstolást várja,
Ízlelés-élvezet örömét nyújtja.

Csipkerózsa

Hozzávalók:

- 6 tojás,
- 40 dkg cukor,
- 35 dkg liszt,
- 1 tasak sütőpor,
- 6 evőkanál víz (50 cl)

Csipkerózsa aranyló piskótája

Elkészítése:

A 6 tojásfehérjét a 6 kanál vízzel folyamatosan adagolva a 40 dkg cukorral kemény habbá verjük. Elkeverjük külön a tojás sárgákat, és a végén hozzákeverjük a sütőport.

A habba belekeverjük az elkevert sütőporos tojás sárgákat és folyamatos szórással hozzákeverjük a 35 dkg lisztet.

Egy nagy tepsibe, sütőpapírra vékonyan lisztet szórunk egyenletesen, ráöntjük a kevert masszát és késsel egyenletesen elsimítjuk.

200°-on, előmelegített sütőben középmagasra helyezve a tepsit, alul-felül sütő pozícióba állítva 5 percig sütjük, majd levesszük a fokot 100°-ra és még 15 percig alacsony hőfokon folytatjuk a sütést, amíg aranyárga, gyönyörű lesz.

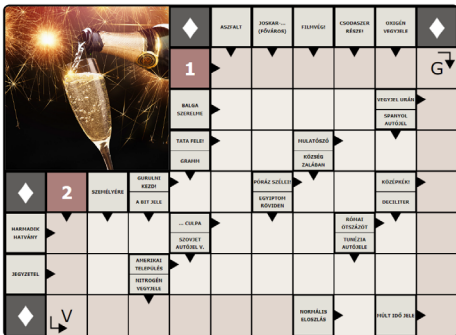
Kivéve, átfordítjuk a tepsit egy konyharuhára és még melegen lehúzzuk a sütőpapírt róla. Piskóta pudinggal fogyasztható, remek torta alap, szeletelhető, faragható tetszés szerint. Anyukámtól örökölt jól bevált receptem.

Kedves Alkotótársak!

Köszönjük a felajánlásokat, melyeket küldtetek a Poénkodjunk rovat keresztrejtvény nyerteseinek!
A jövőben is köszönettel fogadjuk.

Felajánlások, amiket szívesen fogadunk:

- Saját kézműves alkotások,
- Saját könyvek,
- Saját verses kötetek, antológiák.

A téli számunkban megjelent keresztrejtvény megfejtése:
Boldog Új Évet kívánunk!

A szerencsés nyertes:
Gratulálunk a nyertesnek!

A nyereményét (Lelkedben él tovább című, dedikált versköte-
tet) postán juttatjuk el!

Még több verset, novellát találsz honlapunkon: www.dabik.hu

Kövess minket a Facebookon is: www.facebook.hu/irodalmikordabas

Anyagot gyűjtünk a Nyári Alkotóba

Beküldhető alkotónként három saját alkotás, melyek között a szerkesztők döntenek.

Téma: Szabadság-nyár-kiteljesedés-jövőkép.

Beküldési határidő: 2023. május 31

Beküldendő emailben az info@dabik.hu email címre. Köszönjük! :)

Találkozók helyszíne:

Kossuth Művelődési Központ
2370 Dabas, Szent István út 58.

Találkozók időpontja:

Az oldalunkon érdeklődj!

A Facebook oldalunkon és a
honlapunkon is találkozhatok velünk! :)

Bővebb információ:

www.dabik.hu

E-mail: info@dabik.hu

Telefon: 06/30 852-2770

IMPRESSZUM

Alkotó - Irodalmi-Kulturális folyóirat.

Megjelenik negyedévente az Angry Cat Kft. támogatásával.

Felelős szerkesztő: Hermann Mária

Tördelőszerkesztő: Szűcs Szilvia

A szerkesztőség levélcíme:

Angry Cat Kft., 2370. Dabas, Szintes u. 2/D 2/8.

E-mail: info@dabik.hu

Nyomdai munkák: Angry Cat Kft.

Kiadja: Angry Cat Kft.

Gyóni Géza Irodalmi Kör, Dabas.

Rejtvény forrása: www.skandomata.hu

Képek forrása: <https://hu.wikipedia.org/>, www.depositphotos.com

ISSN 2677-1802 (Nyomtatott)

ISSN 2786-2690 (Online)

KÖSZÖNTŐ

Imre Anna: Megújulás

ALKOTÓSAROK

Turányi Terézia: Csörgő patak
 Schafner Ágnes gondolata
 Kanizsa József: Érted élek
 Hermann Marika: Álmodj velem
 Dr. Török György: Biztatás, bizakodás
 Iochom Zsolt: Tavaszzi vallomás
 N. Sebestyén Katalin: Dimenzió kapuk
 Orosz Margit: Tavaszváró szonett
 Fu Jen-Li: Csillaggá válni
 Szedő Tibor: Kikelet szoknyája
 Tilingerné Gerlei Ilona: Tavaszköszöntő
 Kis Ferencné Elő Mária: Csirio
 Nagy-Kóré Mária: Zöldellő természet
 Pánti Anna: Gondolat... csillagos égbolt alatt
 N. Sebestyén Katalin: Ibolyák
 Csipkerózsa: Petúnia
 Cserna Ferenc: Ibolya
 Fekete Edit: Tavasz
 Czibere Anita: Virágvasárnap
 Orosz Zoltánné: A csend csókja
 A M Summer: Csonka pad
 Németh Nyiba Sándor: Futnak a szavak
 Pósa Anikó: Méltóság
 Gyulai Zsuzsanna: Méltóság
 Eller Mária: A gímszarvas látomása
 Hermann Marika: Hit...
 Czibere Anita: A Lélek Kertjében
 Imre Anna: Poiana-Brassó
 Tilingerné Gerlei Ilona: Velencei csend
 Schafner Ágnes: Akárhoh
 Németh Nyiba Sándor: Kihív
 Kulcsár István alkotása
 Hermann Marika: Ébredj...!
 Sente B. Levente: Lángok, falak
 Fokkné Borbély Marianna: Telihold
 Borosi Lászlóné: Béke az emberiségért
 Gál Mihály: Ember és Ég
 Cserna Ferenc: Utazás az unikornison
 Váradi Klára: Tavasz illata
 Iochom Zsolt: Kacsintás
 Szedő Tibor: Tavaszba Kócolt hajtások
 Kanizsa József: Zalai táj
 Lengyelne Török Erika: Fohász a tavaszhoz
 Kosztolányi Ági alkotásai
 Hajdók Zsóka: Lányok, mondjátok meg nekem
 Kovácsné Rigó Mára: Tavasz
 Borosi Lászlóné: Alma-anyácska
 Kanizsa József: Áldjuk az édesanyák tettét
 Erdős Sándor: Múltnak kútja
 Váradi Klára: Tulipánok
 Fokkné Borbély Marianna: Séta a parton
 Sente B. Levente: Átjárók között
 Mitták Ferenc: Télutó
 Nagy Kóré Mária: Pipacsok a festő szemével
 N. Sebestyén Katalin: Fahéjas csiga
 Ambrus József: Illúzió hajhász
 Figula Csaba: Annyira azért...
 Pásztor Gergely fotója
 Fekete Edit: Akkor majd
 Harangi Andrea: Korai étüd
 Imre Anna: Irány a legelő
 Garajszki Rozika: Petőfi Sándor emlékére
 N. Sebestyén Katalin: Kivezető út
 Ambrus József: Márciusi holdfény
 Harangi Andrea: Tavaszt váró
 Szabó Ferenc: PASSIO
 Orosz Margit: Márciusi tavasz
 Kulcsár István alkotásai
 Harangi Andrea: Éledezve
 Pánti Anna: Virágos kedvem van...
 N. Sebestyén Katalin: Egy kis tavasz pasztell

ÉLMÉNYEK-ÉRTÉKEK

Szűcs Erika: A hóvirág
 Bene Edit fotója: Hóvirág
 Bene Edit Légy utazás

	Bene Edit fotója: Ég ekézése	22.
	Mártonné T.: Köszöntő	
	Aradi Manyi horgolása esküvőre	
	Pósa Anikó rajza	23.
	Kiss Ferencné Elő Marika: Önletrajz részlete	
	Turányi Terézia alkotása	24.
	Kulcsár István alkotása	25.
1.	Mandrikné Ferge Annamária: A dislexia és öröksége	
	Fokkné Borbély Marianna virágja	26.
	Vigh Éva: Életünkben az újjászületés	28.
	Soós-Györffy Katalin: Könyvszobrászat avagy hobbi?	29.
2.	Váradi Klára: Tavaszí séta Zalában	30.
	MESEVILÁG	
	Surman Viktor: Amikor az emberek megtanultak ünnepelni	
	Váradi Klára: A lámpafény zavaró	31.
	Bene Edit fotója: Naplemente	32.
3.	Szabó Józsefné: Hosszú láb	33.
	Imre Anna: A golya és a szülői ház	35.
	Pósa Anikó alkotása	36.
4.	IFJÚSÁGI OLDAL	
	Tóth Eleonóra: Pirkadat a tavon	
	Tóth Benjámin: Virágok	
	Tóth Nimród: A bohóc	37.
	Tóth Eleonóra: Tavaszról álmodom	
5.	Tóth Benjámin: Vízi világ	
	Tóth Benjámin: Illúzió	
	Tóth Nimród: A tavasz színei	38.
6.	VENDÉGSAROK	
	Ambrus József	39.
	TÁRSALGÓ	
7.	Beszélgetés Török Tünde tisztaörsi irodalom- rajongóval	41.
	Rozványi Dávid: Kávemesék: A nő és a szobor, valahol a Hortobágyon	43.
	DABIK HÍREK	
	Velünk történt	44.
8.	TUDÁSTÁR	
	Valentyik Ferenc: Tábarnók úr Dagasztóban:	
	Gyóni Géza újabb ismeretlen verse	48.
9.	Gál Art: Krúdy ház és a fiáker	49.
	Batuskáné Kiss Katalin: Évszak toposzok az irodalomban	50.
10.	Gál Art alkotásai	55.
11.	CSILLAGOK NYOMÁBAN	
	Lengyelne Török Erika: Romhányi József	56.
	MANSZÁJ GYEREKEKNEK	
	Sári Kati: A gyámoltalan kisfecské	57.
12.	Orosz Zoltánné: Méhike	58.
	Lengyelne Török Erika: Benedek nagy fiú lesz	59.
	Erdős Sándor: Egér a vadnyugaton	
	Hermann Marika: Halió...	
13.	Orosz Zoltánné: Nyuszi	60.
	Tavaszí társasjáték	61.
	Pillangó reptető	62.
14.	POÉNKODJUNK	
15.	Rejtvény felnőtteknek	
	Turányi Terézia: Megyer hegyi Tengersizem	
	Cserna Ferenc: Érem	
16.	Dr. Vermes György: Majmos mondásaink	63.
17.	KEVEREM-KAVAROM	
	Csipkerózsa: Szonett az arany piskótámról	64.
19.	KÖZÉRDEKŰ	
20.	Köszönjük!	
	Anyagot gyűjtünk a nyári Alkotóba	58.
21.		